І чужому научайтесь, Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 81-83 Grand St Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 142. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 13-го СЕРПНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK TUESDAY, AUGUST 13, 1974 No. 142. VOL. LXXXI.

ДЖЕРАЛД Р. ФОРД РОЗПОЧАВ УРЯДУВАННЯ ЯК 38-ИЙ ПРЕЗИДЕНТ ЗСА ПІСЛЯ УСТУПЛЕННЯ РИЧАРДА НІКСОНА

Вашингтон. — В минулу п'ятницю 9-го серпня, о годині 12 в полудне наступила зміна на пості президента З'єднаних Стейтів Америки у зв'язку з резиґнацією Ричарда М. Ніксона. Новим, 38-им за чергою президентом ЗСА став Джералд Рудольф Форд, якого президент Ніксон назначив своїм заступником перед десяти місяцями після уступлення обраного віце-президента Спіро Еґню. Церемонія заприсяження нового президента відбулася в Білому Домі під проводом головного судді Воррена Берґера. Після складення присяги президент Джералд Форд виголосив промову, у якій звернув увагу на винятковість ситуації в американській історії, коли президентом країни став назначений, а не обраний народом у виборах кандидат. Новий президент заповів, що він продовжуватиме дотеперішню американську політику, спрямовану на закріплення у світі миру і водночас звернувся з апелем до Конґресу і до американського народу дати йому максимальну підтримку. Президент Форд відзначив також, що він прагне забезпечити ведення державних справ у тісній співпраці з обома палатами Конґресу і поінформував, що негайно відбуде наради з лідерами Конґресу, а вечером 12 серпня виступить з програмовою промовою на форумі Конґресу.

Уступлення президента Ричарда М. Ніксона

Президент Ніксон поінформував американський народ про своє рішення уступити з посту президента в часі свого виступу на телебаченні, вечером 8-го серпня, заявляючи, що на такий крок він рішився після того, коли він втратив базу у Конґресі. У своїй промові президент Ніксон ствердив, що у зв'язку з вотерґейтською аферою і з процедурою імпічменту він не мав би змоги належно виконувати свої президентські функції і, беручи до уваги інтереси країни і американського народу, він рішився уступити з посту президента. „Я згадую, з якими великими надіями для Америки ми розпочали нашу другу каденцію, — говорив Ричард Ніксон у своїй останній президентській промові. — Я відчуваю глибокий біль з цього приводу, що не матиму змоги на цьому становищі працювати від вашого імени, щоб здійснити ці надії упродовж наступних двох з половиною років. Але, передаючи керівництво Уряду віцепрезидентові Фордові, я знаю і про це я говорив, коли назначував його на цей пост перед 10 місяцями, що провід Америки буде у надійних руках".

У своїй резиґнаційній промові Р. Ніксон підкреслив досягнення своєї адміністрації на відтинку зовнішньої політики, зокрема, коли йдеться про замирення у В'єтнамі та порозумінні з СССР і комуністичним Китаєм. Таку політику ЗСА повинні продовжувати, говорив він, додаючи, що він сам вже як приватний громадянин, буде працювати для справи миру у світі. „Я буду продовжувати працювати для цих великих справ, для яких я посвячував мій час на становищах конґресмена, сенатора, Віцепрезидента і Президента".

Коли йдеться про вотерґейтську аферу і фактичну причину резиґнації, то Р. Ніксон обмежився тільки до загального ствердження, що деякі його потягнення були безумовно „помилкові". Свій пост Президента ЗСА він оставляє, однак, без „жалю до нікого".

Ричард Ніксон покинув Вашинґтон ранком 9 серпня, попрощавшись з членами свого кабінету та з працівниками Білого Дому. Прощання це мало незвичайно емотивний характер. Після недовгої промови Ніксон разом з родиною відійшов в товаристві новопризначеного президента Джералда Форда і його дружини до гелікоптера і відлетів на військовий аеропорт біля Вашинґтону, звідки у президентському літаку вилетів домів до Сан Клементе у Каліфорнії.

Одночасно о годині 11.35 перед полуднем дотеперішній шеф адміністрації Білого Дому ген. Гейґ доручив державному секретареві Генрі Кіссінджеру резиґнаційний лист Ніксона такого змісту: „Дорогий Пане Секретаре: Цим я резиґную з посту Президента З'єднаних Стейтів Америки. Вам відданий, Ричард Ніксон". Так закінчилася політична кар'єра Ричарда Ніксона як 37-го Президента ЗСА.

ДЖЕРАЛД Р. ФОРД, 38-ий ПРЕЗИДЕНТ ЗСА

ПРЕЗИДЕНТ ФОРД ЗАТРИМАЄ КАБІНЕТ СВОГО ПОПЕРЕДНИКА

Вашинґтон. — У суботу 10-го серпня, президент Джералд Форд звернувся до всіх членів Уряду колишнього президента Ніксона, щоб вони залишилися на своїх постах задля „безперервности та стабільности". Говорячи в імені цілого кабінету, державний секретар Генрі Кіссінджер заявив, що всі члени погоджуються та висловлюють свою підтримку і лояльність для президента Форда.

Під час цього першого повного дня його президентури, президент Форд також закликав усіх голів федеральних аґенцій залишитися на їхніх постах. Але персонал Білого Дому, крім кількох винятків, правдоподібно буде цілком змінений.

У суботу, 10-го серпня, президент Форд також відбув наради із Крайовою Радою Безпеки та з новоназначеним 4-членним комітетом, який має наглядати над переходом влади та дораджувати президентові Фордові, особливо в справі призначення нових дорадників і персоналу Білого Дому. До цього комітету Президент назначив амбасадора ЗСА до НАТО Доналда Румсфельда, колишнього губернатора Пенсильвенії Вілляма Скрентона, секретаря для внутрішніх справ Роджерса Мортона та свого правного дорадника Джона Марша.

Під час нарад із кабінетом, Крайовою Радою Безпеки та з іншими урядовцями президент Форд запевняв, що його уряд відзначуватиметься „відвертістю та щирістю" і закликав членів уряду ставитися позитивно до представників преси. Він також підкреслював, що одним із головних завдань цього уряду буде наново „об'єднати країну".

Того самого дня, тобто минулої суботи, президент Форд повідомив, що він звернувся до чільних членів Республіканської партії, а також до чільних демократичних законодавців, щоб до середи, 14-го серпня, подали йому списки своїх кандидатів на пост віцепрезидента. Президент Форд плянує номінувати нового віцепрезидента десь за тиждень, або за 10 днів, але номінат, як відомо, мусить бути затверджений Конґресом.

У неділю, 11-го серпня, президент Форд відбув наради з чільними республіканськими законодавцями. Опісля деякі із них повідомили, що Президент вже сам виготовив листу, яка складається із 15-ох можливих кандидатів на пост віцепрезидента, але ще не зробив остаточного рішення, бо чекає порад, які має одержати до цієї середи. Коментатори думають, що найкращі вигляди здобути номінацію на віцепрезидента мають колишній секретар оборони Мелвін Лерд, колишній нюйоркський губернатор Нелсон Рокефеллер, сенатор Беррі Ґолдвотер із Арізони, або голова Крайового Комітету Республіканської партії Джордж Буш.

УККА вітає нового Президента ЗСА

Вашинґтон. — Негайно після заприсяження Джералда Р. Форда на 38-го президента З'єднаних Стейтів Америки, президент Українського Конґресового Комітету Америки в імені цієї крайової репрезентації громадян українського роду привітав нового Президента країни окремим листом, в якому сказано:

„Дорогий Пане Президенте! В імені всіх членів цього Комітету та своєму власному, пересилаю Вам сердечні ґратуляції з нагоди Вашого історичного наступства на пості Президента нашої нації. Одержавши Шевченківську Грамоту Волі в 1968-му році, Ви наголосили потребу миру з волею і справедливістю в нашому світі. Ваші дзвінкі слова ще й сьогодні зворушують наші серця і думки і ми ревно молимось, щоб Ваша політика причинилася дальше до поступового здійснення цієї основної потреби. Для цієї мети та для повного успіху Вашої Адміністрації Ви маєте нашу повну відданість і лояльність. Із сердечною особистою пошаною та проханням щедрого Божого благословання для Вашого проводу, щиро відданий Лев Е. Добрянський, президент УККА".

ПРИКРА ПОМИЛКА

У дописі І.Д.: „Українська релігійна маніфестація...", надрукованому в „Свободі" з 27-го липня, трапилася прикра друкарська помилка, як у 27-му рядку згори пропущено слова: „Иосифові І., Митрополитові..." Це речення в оригіналі звучало: „Після відспівання многоліттсвія Святішому Отцеві, Патріярхові Иосифові І., Митрополитові Амврозієві..." і т.д.

В Конґресі зростає опозиція проти притягнення Ричарда Ніксона до судової відповідальности

Вашинґтон. — Сенатор Гю Скотт, лідер Республіканської меншости в Сенаті, заявив у неділю, 11-го серпня, що в Конґресі зростає опозиція проти притягнення колишнього президента Ніксона до судової відповідальности за його ролю у Вотерґейтській афері. Сенатор Скотт сказав на телевізійній програмі, що не тільки республіканські, а також багато демократичних законодавців вважають, що резиґнація президента Ніксона була достатньою карою та що навіть коли б Ричард Ніксон був поставлений під суд, то цей суд не міг би бути справедливим, бо Вотерґейтська афера здобула надто широкого розголосу. Подібно висловився республіканський сенатор Роберт Ґріффін із Мічиґену, який також сказав, що Конґрес може схвалити резолюцію, яка віддзеркловала б думки законодавців в цій справі, але така резолюція не мала б сили заборонити спеціяльному прокураторові Леонові Яворському покликати колишнього президента Ніксона до судової відповідальности. Обидва сенатори заявили, що більшість населення Америки також противиться притягненню Ричарда Ніксона до судової відповідальности.

ПРЕЗИДІЯ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ ВІДБУЛА НАРАДИ, ІНТЕРВЕНІЮВАЛА В ООН В ОБОРОНІ МОРОЗА

Вінніпеґ (ІС СКВУ) — Президент СКВУ о. д-р Василь Кушнір закінчив поїздку до Австралії, Італії, Німеччини і Англії. В дні 19-го липня ц.р. відбулась тут нарада членів Президії Секретаріяту СКВУ з участю Митрополита Максима Германюка, М. Плав'юка, Ю. Шимка, президента КУК д-р П. Кондри і екзекутивного директора КУК д-р Я. С. Кальби.

Крім звіту Президента СКВУ, в якому він підкреслив великі осяги української громади в Австралії, поінформував про чергові заходи для сформлення Наукової Ради СКВУ в Мюнхені та про низку розмов з представниками українського політичного світу в Европі і про стан українського життя у Великій Британії — нарада розглядала плян акцій в обороні Валентина Мороза та підготовку на листопадові програми „Місяця СКВУ".

Рішено дати всебічну допомогу акціям голодівки і маніфестацій, започаткованих в Канаді Комітетом Оборони Валентина Мороза. Вислано телеграму від СКВУ до генерального секретаря Курта Вальдгайма, в порозумінні з представниками Українських Церков у Президії СКВУ. Рішено просити всіх Владик Українських Церков а церковні Проводи, щоб вони заапелювали до урядів країн їхнього поселення взяти в оборону Валентина Мороза і домагатись від уряду СССР його негайного звільнення.

Президія Секретаріяту СКВУ звернулась до всіх крайових централь з апелем, щоб вони розпочату на терені Канади акцію поширили на всі інші країни.

Рішено створити Центральний Комітет підготовки „Місяця СКВУ" під проводом Василя Керелюка з осідком в Торонті.

Заплянoвано в дні 3-го листопада 1974 р. започаткувати програму „Місяця СКВУ" у всіх українських церквах, а в дні 10-го листопада по всіх скупченнях українського поселення у вільному світі відбути „День солідарности з українським народом". Прохається вже тепер заініціювати творених місцевих комітетів для переведення тієї акції в порозумінні з членами Секретаріяту СКВУ у всіх країнах та крайовими централями.

У Вашинґтоні продовжується голодова демонстрація в обороні В. Мороза

Вашинґтон. — Головний страйк української молоді біля будинку посольства Совєтського Союзу у Вашинґтоні, який п'ять студентів почали в середу 31-го липня на знак солідарности з ув'язненим українським істориком Валентином Морозом, продовжується вже другий тиждень.

Шостого дня голодівки кількість учасників зменшилась до чотирьох, коли доктор Лемішка з Балтимору, який стежить за станом здоров'я демонстрантів, наказав наймолодшому, 17-тилітньому Юрієві Дейчаківському з Клівленду, припинити голодівку. Решта студентів — Андрій Міхняк і Єлизавета Ясевич (Клівленд), Адріяна Мушинська (Детройт) і Орест Петренко (Вашинґтон) — заявили, що продовжуватимуть голодівку доти, доки не буде звільнено Валентина Мороза, або доки дальшу участь заборонить лікар.

Комітет Оборони Валентина Мороза, який влаштовує цю демонстрацію-голодівку, вже одержав підтримку кількох американських законодавців, серед них сенатора Джеймса Баклі з Ню Йорку і конґресмена Роберта Роу з Ню Джерзі. Сенатор Баклі 2-го серпня опублікував заяву, в якій сказав, що порушив справу Валентина Мороза з державним секретарем Генрі Кіссінджером.

Представник Комітету заявив, що 2-го серпня була спроба одержати дані про стан здоров'я Валентина Мороза від совєтського посла у Вашинґтоні Анатолія Добриніна. Одначе, коли делеґація членів Комітету і учасників голодівки відвідала совєтське посольство, їм було сказано, що посол Добринін не зможе зустрітись з ними тому, що його немає у Вашинґтоні.

Учасники голодівки висловили впевненість, що їхні зусилля, як і тих у інших містах, матимуть успіх і увінчаються звільненням Валентина Мороза. Вони вказали на певний успіх демонстрації-голодівки в Канаді, де прем'єр Трудо минулого тижня офіційно висловив совєтському урядові свою стурбованість долею Валентина Мороза. Один учасник вашинґтонської голодівки висловив надію, що американський уряд також виявить своє зрозуміння і стурбованість.

Міжнародня акція на захист Валентина Мороза, яка почалась всередині Совєтського Союзу голодівкою солідарности академіка Андрея Сахарова, дедалі поширюється. Голодові страйки в Оттаві й Вінніпеґу тривають чотири тижні. В Ню Йорку відбулася триденна голодівка жінок і п'ятиденна голодівка студентів. Комітет Оборони Валентина Мороза повідомляє, що велика група студентів плянує почати голодівку солідарности також у Мюнхені.

За повідомленням Комітету, до всіх членів американського Сенату й Палати Представників вислано телеграми, як також до президента Форда і державного секретаря Кіссінджера. Представник Комітету Оборони Валентина Мороза заявив, що вже одержано прихильні відгуки від багатьох конґресменів.

А. СОЛЖЕНІЦИН СТВЕРДЖУЄ СВОЄ УКРАЇНСЬКЕ ПОХОДЖЕННЯ

Мюнхен. — Керівництво курсів „Мюнхенського проєкту", влаштованих у липні ц.р. Українським Вільним Університетом і Центральним Мічиґенським Університетом, запросило до участи в цьому проєкті письменника-лавреата Александра Солженіцина, який, як відомо, находиться тепер у Швайцарії. У відповіді на це запрошення Александер Солженіцин поінформував про своє українське походження, стверджуючи ознайомлення з українською проблематикою. Порядком інформації друкуємо повний текст листа А. Солженіцина з 17 липня до керівництва „Мюнхенського проєкту".

Александер Солженіцин

„Поважані
Панове Професори
Степаненко та Каменецький!

Дорогі Студенти
Українського
Вільного Університету!

Я глибоко зворушений Вашим запрошенням. Українська культура, життя, надії й майбутнє далеко не чужі мені: мій улюблений дід (єдиний, що я його знав) — українець, а його дружина напів українка, і в моїм дитинстві я постійно чув про українську справу. А втім, я поділяв із українцями найважчі роки мого життя, — я дружив із ними.

Тому, якщо б у мене була найменша спромога прийняти Ваше запрошення, я безперечно скористувався б нею. Але ж, — як це і Ви самі передбачали, я в цю пору аж ніяк не можу відірватися від моєї праці.

Бажаю успіхів у праці Вашого Університету!
Дякую Вам усім, — тисну Всім руку

Ваш
Солженіцин

Комітет Оборони Валентина Мороза в Оттаві закінчив 17-денну голодівку але продовжує оборонні заходи

Оттава. — Комітет Оборони Валентина Мороза подав до відома, що з 31-им липня закінчилась тут голодівка членів Комітету перед совєтською амбасадою. Лада Гірна і Андрій були останніми, які з уваги на загальне фізичне ослаблення мусіли припинити голодівку, яка тривала 17 днів. В останній день до них приєдналися члени Комітету Оборони Мороза з провінції Квебек — не-українці Пол Тірол та Майкел Давн і Джозеф Вудс з Торонта. Вони передали совєтській амбасаді петицію в справі В. Мороза від себе, стверджуючи, що справа Мороза і основних прав людини є не тільки справою українців, канадців, але людей в усьому світі.

Л. Гірна та А. Бандера поінформували, що в їх оцінці Комітет Оборони Валентина Мороза досягнув назначеної мети і звернув увагу уряду, широких кіл канадської суспільности, преси, радіо та телебачення на топтання прав людини в СССР. Комітет буде продовжувати свою діяльність на терені цілої Канади. Не увінчалися спроби Комітету одержати якісь інформації про долю В. Мороза. Комітет був чотири рази в телефонічному контакті з академіком А. Сахаровим. Остання розмова з ним відбулася 24 липня, але академік Сахаров не міг подати ніяких інформацій про Мороза. У своїй останній розмові з представниками Комітету А. Сахаров поновно підтвердив, що він переслав апель в справі Мороза до канадського уряду, ширше інформуючи про факти порушування прав людини в СССР. А. Сахаров підтвердив також, що на його думку жорстока поведінка совєтських чинників з В. Морозом є зумовлена цим фактом, що він піднімав у своїх писаннях національне питання в СССР.

Намагання Комітету телефонічно зв'язатись з управою Владимірської тюрми, де находиться В. Мороз, не увінчались успіхом.

„СВОБОДА" ПРОДОВЖУЄ ПРАЦЮ В СТАРИХ ПРИМІЩЕННЯХ

Після двох тижнів вакаційної перерви „Свобода" знову продовжує свою нормальну щоденну появу, але деякий час ще в дотеперішніх приміщеннях. Два тижні часу не вистачило на те, щоб можна було змонтувати нові друкарські машини та достосувати до них запляновані зміни у формі і вигляді щоденника і англомовного „Українського Тижневика". Всі ці зміни та остаточне перенесення до нових приміщень відбуватимуться тепер поступово, вже без будь-якої перерви в самій появі щоденника і тижневика.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31 1918

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Тріюмф народоправства

Резигнація президента Ричарда М. Ніксона та події, які до цього довели, є без сумніву однією із найбільших проб, що їх пережили З'єднані Стейти Америки та їх народоправна система у своїй 198-літній історії. Історія цієї проби надто свіжа і надто відома, щоб її пригадувати. Почалася вона від зловісного влому зайнятих в кампанії для перевибору президента Ніксона осіб до головної квартири Демократичної партії у тепер уже світовославному Вотергейтському комплексі будинків у Вашингтоні 17-го червня 1972-го року. Влом міг мати свої причини. Демократичного суперника президента Ніксона у виборах підтримували також різні скрайньо ліві групи і особи, щодо яких могло бути підозріння різних зв'язків, які могли загрожувати безпеці країни. Проте, влом був протизаконний і в довгому процесі слідства виявлено, що президент Ніксон намагався це беззаконня притушувати, зловживаючи при цьому своєю владою та підпорядкованими йому федеральними агенціями.

Слідство „Вотергейтської афери" видвигнуло в цілій ширині та виставило на рішальну пробу саму основу американської народоправної системи: поділу „влади народу, через нарід і для народу" на три головні ділянки — екзекутивну Президента, законодавчу Конгресу та судівничу, що разом становлять відому систему „перевірки і балянсів" — „чекс енд балансес", щоб не допустити до надмірної влади будь-якої з цих трьох ділянок, і зокрема екзекутивної, що промощувало б шлях до диктатури і тим самим було б кінцем народоправства.

З'єднані Стейти Америки і їх народоправна система вийшли з цієї великої проби справді тріюмфально. Очевидно, що в процесі конфронтацій екзекутивної, законодавчої і судівничої ділянок уряду могли траплятись деякі перебільшення, були всілякі особисті трагедії, найбільшою з яких є особиста і родинна трагедія президента Ніксона, але й вони на свій лад причинилися до тріюмфу народоправства, в якому в обличчі закону всі є рівні.

Президент Ричард Ніксон, прощаючись із працівниками Білого Дому минулої п'ятниці на дві години перед тим, як він перестав бути президентом країни, між іншим згадав, що чарівного виду з вершин не може належно оцінити той, хто не був у безпросвітньому ярі. Це можна б віднести і до того, що сталося: із Вотергейтського яру американська народоправна система тріюмфально піднеслась знову на вершини.

Знамение шістдесятиріччя

В цьому році минає 60 років з часу утворення збройної формації — Українських Січових Стрільців. На початку серпня 1914 року, безпосередньо після вибуху Першої світової війни, Головна Українська Рада покликала до життя Українську Бойову Управу, яка очолила цю першу новітню українську збройну одиницю, що їй судилося відіграти почесну й важливу ролю у визвольній боротьбі українського народу, в обороні незалежної української держави.

Утворення Легіону Українських Січових Стрільців дає початок відродженню модерної української збройної сили, яка винесла на своїх раменах весь тягар боротьби за українську державність. З рядів Українських Січових Стрільців вийшли відомі командири українських збройних сил на західніх і східніх землях України. Вони поклали основи під відомий київський Корпус Січових Стрільців, а на західніх землях забезпечили керівництво Української Галицької Армії.

Легіон Українських Січових Стрільців брав участь у боях за Львів, щоб згодом перейти разом з іншими частинами української армії усю Голготу, яка впала на долю українського народу і його збройних сил у роки визвольних змагань. Члени цієї військової формації не зупинили боротьби за українську незалежність і після поразки визвольних змагань, а продовжували її чи то у рядах УВО, ОУН, чи інших політичних середовищ.

Шістдесят років часу — довгий проміжок в житті людини. Дуже небагато лишилося ще у живих і ще є з нами колишніх усусусів — членів Легіону Українських Січових Стрільців. Вони продовжують плекати горду бойову традицію славного Січового Легіону. До них у 60-річчя Українських Січових Стрільців приєднується уся українська спільнота, де б вона не була.

І. Порицько

БРАТСТВО УСС

Безпосередньо після збройної боротьби і ліквідації українських військових формацій Українські Січові Стрільці (УСС) не заломлюються, а активно включаються в нові методи визвольних змагань. Вони стають провідними членами підпільної Української Військової Організації (УВО) — Андрій Мельник, Роман Сушко, Дмитро Паліїв, Богдан Гнатевич, Осип Навроцький і ін. УСС-и входять у всі ділянки громадської праці, даючи їм творчу ініціятиву, щоб надолужити втрачене. Вони є перші і між організаторами відбудови господарського життя, вибравши економічно-господарську ділянку як засіб дальшої боротьби за збереження української незалежности. Ця діяльність найкраще підходила тоді для легальної діяльности, для самооборони і господарської і взагалі національної. В праці Т-ва „Сільський Господар" відзначилися: д-р Богдан Гнатевич, Мирон Луцький та ряд агрономів, як інж. Михайло Девосир й інші. У всіх видах кооперації успішно працювали: інж. Михайло Хроновят, д-р Осип Котик - Степанович, інж. Роман Вітковський (Львів), М. Берлад, Богдан Яхно (Коломия), Роман Харамбура (Яворів), Микола Хархаліс (Бучач), Н. Пашкевич (Копичинці), Василь Бурачок, Дмитро Хоптяк, Іван Порицько (Рогатин), Антін Артимович (Перемишль), Н. Рубчак (Калуш), Юрій Шепарович (Сокаль). Евстахій Гомотюк (Борщів), Антін Маланяк (Радехів) і багато других.

У культурно - виховній ділянці працювали: Михайло Галущинський, д-р Никифор Гірняк, Северин Левицький, Микола Угрин - Безгрішний, Олена Степанів - Дашкевич, Василь Ратич, д-р Лука Луців, Андрій Букета, Олег Калитовський, Степан Глушко, Іван Верб'яний, Іван Баран, Ярослав Барнич, д-р Петро Біланюк, Іван Білоус, д-р Юліян Васиян, Микола Величко, д-р Ілля Витанович, д-р Володимир Калина, Мирон Дольницький, Мирон Заклинський, д-р Сава Никифоряк, Роман Чубатий, Іван Недільський, Василь Кривоус, Павло Сиротюк, Іван Мурин і багато інших. Вони своєю працею в значній мірі сприяли національному вихованню нашої молоді. Колишні Українські Січові Стрільці організують і проводять молодечі організації: „Пласт", „Каменярі", „Луг" — проф. Северин Левицький (Лев Сірий), д-р Роман Дашкевич. У відновленні та упорядкуванні політичного життя на західних землях України також беруть участь УСС-и, вони є провідними членами в усіх наших політичних партіях: Михайло Галущинський, д-р Степан Витвицький, Дмитро Паліїв, Осип Навроцький, Михайло Матчак, інж. Богдан Білінський, д-р Стефан Навроцький, д-р Стефан Ріпецький, Карло Коберський, Стефан Волинець, д-р Франц Свістель, багато з них були вибрані сенаторами і послами до варшавського сойму.

Та найбільше уваги усусуси присвятили плеканню вояцько-визвольної традиції, на якій виховувалася українська молодь. Для цього засновано видавничу кооперативу „Червона Калина", і це треба уважати найбільшою заслугою УСС-ів, бо це видавництво своїми виданнями охопило і всебічно насвітлило чин і дії УССтрілецтва і їх, як цінну визвольну традицію, передало всьому українському народові. Цю традицію особливо перейнялася українська молодь і далі її із запалом плекала. До проводу цього видавництва входили українські січові стрільці: д-р Степан Шухевич, Осип Навроцький, Лев Лепкий, Петро Постолюк, Роман Купчинський, д-р Богдан Гнатевич, Михайло Матчак, Петро Пасіка, д-р Володимир Щуровський, Іван Тиктор. Великі й успішні висліди праці осягнули УСС-и на публіцистичному, літературному і видавничому полі як журналісти, письменники і видавці: Андрій Бабюк-Ірчан, Ярослав Барнич, Василь Бобинський, Юліян Буцманюк, Степан Волинець, д-р Ілля Витанович, Микола Гайворонський, д-р Никифор Гірняк, д-р Богдан Гнатевич, Микола Голубець, Ярослав Гриневич, Лев Гец, д-р Володимир Калина, Андрій Кігічак, Едвар Козак, Василь Кучабський, Роман Купчинський, Василь Левицький-Софронів, Лев Лепкий, д-р Лука Луців, Михайло Матчак, д-р Лука Мишуга, д-р Осип Назарук, Микола Погорецький, д-р Стефан Ріпецький, д-р Володимир Старосольський, Юра Шкрумеляк, д-р Стефан Шухевич, Ярослав Чиж, Микола Угрин-Безгрішний, Михайло Савчин, Мирон Заклинський, Василь Залуцький й інші. Найбільше в тому заслуг мало велике наше видавництво у Львові „Українська преса", основане і кероване УСС-ом Іваном Тиктором, воно видавало кілька масово поширених часописів і багато корисних книжок національно-виховного змісту. В тім видавництві працювали майже самі УСС — Дмитро Паліїв, Петро Постолюк, д-р Володимир Калина, Лев Чубатий, Стефан Волинець, М. Кухтин, Павло Федишин, Петро Миляновський й інші. — Також видавництво Дмитра Паліїва виконувало корисне завдання, видаючи дві поширені газети.

Серед УСС-ів все нуртувала думка створити свою ветеранську організацію, яка дала б можливості об'єднати їх в одну громаду та координувати всю їх діяльність. Та, на жаль, в окупованих поляками західніх українських землях не було можливости організувати свою організацію. Польська поліція пильно стежила за кожним усусусом, що проявляв громадську діяльність, та дбала, щоб кол. українські вояки громадно не збиралися.

Все ж у Львові удалося зорганізувати за статутом „касинове" товариство „Молода Громада", якого членами були кол. наші вояки, і яке фактично було законспірованим комбатантським Т-вом, там мали змогу львівські УСС групами збиратися. В проводі „Молодої Громади" постійно були кол. січові стрільці: Микола Бонковський, Роман Купчинський, Лев Лепкий, Осип Навроцький, Петро Постолюк, Андрій Мельник, Любомир Макарушка. В 1934 році після прилюдного концерту відомого тенора українського січового стрільця Михайла Голинського вдалося навіть під заслоною прийняття для нього відбути З'їзд УСС-ів, на який прибуло звідусіль понад 200 кол. січових стрільців. Щойно після другої світової війни, коли значна частина УСС-ів опинилася в Західній Европі, вони мали нагоду зорганізувати своє товариство, що мало на меті перевести реєстер-статистику нашого стрілецтва, згуртувати їх в одну родину та скоординовано повести організаційну діяльність внутрі та назовні.

Справа ставала актуальною й конечною не тільки тому, що саме по трьох десятках років можна було свобідно згуртувати себе, але теж і тому, що в нашому громадському житті на еміграції настав нелад, який вимагав такої організації, яка, маючи незаперечну моральну базу, була б одним з порядкуючих чинників серед роз'єднаного громадянства та сприяла б знищенню руїнницького самоборювання. Серед стрілецтва завжди царить дух єдности, не зважаючи на політично-партійні розходження — їх девізою завжди є: „Добро Батьківщини — найвище право". Серед буденних турбот нашого скитальського життя та серед загального роз'єднання еміграційного громадянства УСС-и поодиноко продовжували свою працю по лінії стрілецьких ідеалів, стараючися притаманною їм жертвенністю та досвідом бути завжди корисними громадянами. Як тільки прийшла можливість організуватися, влітку 1947 р. оформився перший гурток УСС в Берхтесгадені (Німеччина), який видав заклик до всіх усусусів у вільному світі, перевів реєстрацію, підготував і перевів перший З'їзд УСС в лютому 1948 р. на оселі українських скитальців в Регенсбургу (Баварія). По трьох десятках років усусуська зустріч була незвичайно сердечна. Вони розійшлися з поля бою ще юними, а зустрінулися сивоволосими або безволосими вже старшими. Не диво, що дехто не пізнав свого близького друга з вояцьких часів.

З'їзд УСС, обговоривши організаційні справи, ухвалив оформитися в „Союз Українських Січових Стрільців", що ним мало відновитися давнє товариство „Український Січовий Союз", основане ще в 1912 р. у

(Закінчення на стор. 6-ій.)

Маріян Н.

ВАТИКАН І ЙОГО ПОХІД НА СХІД

В сучасній добі діють в світі дві сили інтернаціональної організаційної схеми й характеру: по лінії релігії — Католицька Церква, репрезентована Ватиканом, а по лінії політичної системи — комунізм, досі репрезентований Москвою, тобто СССР. Від появи атеїстичного комунізму як державної системи, особливо в першім чвертьстолітті його існування, датується між обома завзята боротьба. В її довгій майже двотисячолітній історії Католицьку Церкву уважали воюючою церквою, яка стратегією постійної боротьби успішно поборювала всякого роду єресі. Комунізм, як представник воюючого атеїзму, являє собою чергову поважну небезпеку для релігії у вільному світі. Останнім воюючим проти комунізму папою був Пій XI. Він помер в лютому 1939 р.

Від II. Ватиканського Собору помічається зміна в тактиці й стратегії Ватикану по відношенні до комунізму. Замість випробуваної бойової засади, яка вносила в християнські ряди надхнення, запал і творила нову енергію, Ватикан, ніби втомлений життям, в останнім часі приймає тактику „виграватн компромісом" і то навіть із своїм смертельним ворогом комунізмом. Тільки на такій основі могло дійти до діялогу між Ватиканом і СССР. Така зміна в наставленні була мабуть причиною того, що II. Ватиканський Собор відхилив резолюцію Українського Католицького Єпископату, яка засуджувала атеїстичний комунізм та закликала християнський світ до рішучої боротьби з ним. Історія висловить колись українським авторам цієї резолюції признання за їх передбачливість.

Понад п'ятдесятилітній досвід вільного світу з большевиками недвозначно доводить, що така зміна тактики є великою помилкою, бо з компромісу із злом не може вийти жодне добро. Компромісом з комунізмом Католицька Церква відкриває двері й пускає в свої ряди скриті динамічні розкладові большевицькі сили, які не зреклися і ніколи не зречуться ідеї воюючого атеїзму. Ватикан своєю співпрацею з Москвою припиняє в основі боротьбу з атеїстичним комунізмом, духово обеззброюючи свої ряди, і ставить знак рівности між собою і своїм супротивником. Робить ту саму помилку, яку зробив вільний демократичний світ після II-ої світової війни, уможлививши Москві стати його „демократичним партнером". Москві треба тільки уможливити створити плутанину понять, а з дальшим вже вона сама дасть собі раду, вона ж бо є майстер розкладу. Коли в боротьбі один з партнерів постійно атакує і стріляє гострими набоями, а другий приглядається й вичікує, щоб виграти компромісом, — останній мусить програти. Компромісове ставлення вільного демократичного світу після II-ої світової війни є того наглядним доказом.

Папа Пій XI, засуджуючи комунізм, керувався добром Католицької Церкви в не меншій мірі як і його наступники. У виданій ним проти атеїстичного комунізму енцикліці „Дівіні Редемпторіс" він сказав: „Комунізм є істотне зло, і ніхто, бажаючи захоронити християнську цивілізацію, не може співпрацювати з ним в будь-який мислимий спосіб". Від появи наведеної Енцикліки по сьогодні не бачимо жодних змін в ставленні комунізму до Католицької Церкви чи вільного світу взагалі, які б оправдували сучасне сприятливо-компромісове ставлення Ватикану.

В політиці нічого не буває без причин. Можна оправдано припускати, що однією з причин зміни відносно комунізму є і далекойдучий розрахунок Ватикану в його поході на Схід, як також забезпечення розвитку Католицької Церкви в комуністичних державах. Першу спробу в своїм поході на Схід зробив Ватикан більше як тристя п'ятдесят років тому Берестейською та Ужгородською уніями, в яких Галичина і Карпатська Україна відповідними церковними актами засвідчили вірність та відданість голові Католицької Церкви із одночасним збереженням їх релігійних та обрядових особливостей.

Папа Климент VIII, якому 378 років тому Українські Владики зложили визнання віри, сказав тоді на адресу русинів-українців такі знаменні слова: Через вас, мої Русини, я хочу здобути Схід.

Нема причини сумніватись, що Папа і українські Владики підходили до справи Унії щиро та з бажанням спільного добра, церковного і національного. Русини - українці мали підстави сподіватись, що, виконуючи таке відповідальне історичне призначення для добра Вселенської Церкви, знайдуть у Ватикані потрібну підтримку для свого релігійного і національного розвитку.

Не маємо наміру переводити підсумок успіхів і невдач у взаєминах між Українською Католицькою Церквою і Ватиканом. Були в них і дуже світлі моменти, як напр. канонічне усамостійнення Мукачівської епархії в 1771 р. До того часу вона була під юрисдикцією ягерської мадярської митрополії. Знаючи пізнішу денаціоналізаційну політику мадярської влади відносно карпатських русинів - українців, можемо твердити, що цим актом врятовано русинів від цілковитої мадяризації. Велику заслугу в цім напрямі має й цісарева Марія Тереза, яка, всупереч інтригам мадярських церковних і світських властей у Ватикані і Відні, здобула у Ватикані потрібне рішення для канонічного усамостійнення Мукачівської епархії, признавши їй з державної каси потрібні фонди.

Отже у цім поході Ватикану на Схід мала відіграти певну ролю й Мукачівська епархія, тому вважаємо доцільним вказати саме на її пізнішу долю. Мукачівська епархія була не тільки церковним, але й національним центром карпатських русинів-українців. З її ростом чи упадком було зв'язане й ціле культурне життя краю. Мукачівська епархія в добу усамостійнення творила одностайну цілість, вірні якої жили в 13 комітатах у Мадярщині. Ватикан, замість піддержати русинів - українців греко-католиків, які унією з Римом мали ширити впливи Ватикану на православному Сході, в дальшій своїй політиці сприяв їх ослабленню діленням їхнього центру — Мукачівської епархії. І так в 1818 р. була створена Пряшівська епархія, в 1912 р. Гайдудорогська, а відтак — Мараморошська. У новостворених греко-католицьких епархіях почала уводитись мадярська богослужебна мова, науку релігії в школах почали вчити по мадярськи, що сильно сприяло мадяризації. Ватикан, хоча в той час не дав згоди на вживання мадярської мови в наших церквах, але її вживання толерував. З нашими русинами греко католиками в новостворених епархіях відходила і територія. Сьогодні Гайдудорогська епархія вже чисто мадярська, а колишній відпустовий центр русинів — Марія Повч, куди ще наші матері ходили на відпуст, є нині теж ніби чисто мадярський. Щоб затерти сліди русинів, в Марія Повч й інших наших церквах мадяри замазали на святих образах написи староруською мовою і поставили мадярські. В Пряшеві пішов новочасний розвиток тими самими шляхами. З іменуванням адміністратором Пряшівської епархії словака можна відгадати, яка буде дальша доля і цієї нашої епархії.

Подібними шляхами пішов розвиток церковної політики відносно русинів і в ЗСА. Вірні того самого народу, тієї ж релігії й мови, карпатські русини були відділені в окремі дієцезії; іменовано для них досі чотирьох єпископів та створено окрему карпатську митрополію. З живого тіла народу тут зирвано частину, з якої тепер твориться „візантійський нарід", або поняття народу заступається „візантійським обрядом". В даній трагедії є і наша вина, як рівнож нашої церковної ієрархії. Тоді, коли ділення Мукачівської епархії відбувалось під натиском Австро-Угорщини, де наші національні й релігійні сили були заслабі, щоб протиставитись державній силі, то у час творення окремої карпатської митрополії в ЗСА були всі дані, щоби діленню запобігти. Треба було діяти одностайно і вчас. Сумніваємось, що щось подібне може статись з вірними іншого народу. Ми прийняли цей факт мовчки, навіть не старавшись проаналізувати його причини й наслідки та

(Закінчення на стор. 6-ій)

Микола Галів

Майбутнє Школи св. Юра в Ню Йорку

У заголовку статті обмежено проблему тільки до школи св. Юра в Ню Йорку але дієслово „думаймо і дбаймо" стосуються до всіх українських цілоденних шкіл. Проблема цілоденних шкіл і їхніми труднощами зорганізована українська громада мало цікавиться, вони в більшости здані на долю парохій, а зокрема сестер, які парохіяльними школами управляють і вчать. Ці школи, а в першу чергу маю на увазі школу св. Юра в Ню Йорку, які потребують більше уваги, моральної матеріяльної підтримки, якщо хочемо, щоб вони далі проводили так важливу працю для нашої громади, навчаючи і виховуючи наших дітей в українському дусі.

Мабуть тепер не на часі, бо зараз вакаційний період, щоб займатись, дискутувати, робити пляни, чи обговорювати проблеми школи, але на жаль життя цього вимагає. Звичайно, ми в більшості займаємось проблемами глобального значення, а залишаємо поза нашим обсягом малі, звичайні, буденні справи, але без яких важко собі уявити великі. Мозаїка, що складається з поодиноких маленьких часток, але складена в певну систему творчого помислу викликає у нас подив. У суспільному житті без збірних, підставових елементів не можна собі уявити великих. Цим разом хочу вказати на важливість цієї одної частки в нашому суспільному житті, якою є школа св. Юра. Це є звено в нашому житті, без якого собі важко уявити повний образ етнічної виразности в майбутньому.

На вступі я підкреслив, що буду обмежуватись виключно до школи св. Юра, бо її проблеми знаю, але напевно подібні проблеми мають й інші цілоденні школи. Проблемам школи не тільки що варто, але конечно потрібно присвятити більше уваги. Знаємо, що у наслідок різних соціяльно-побутових причин ситуація школи св. Юра поважно ускладнилась. Щоб існувала цілоденна школа треба двох основних чинників — дітей в шкільному віці і матеріяльні засоби. Без цих двох основних чинників, а зокрема першого, себто дітей шкільного віку не може школа існувати. Власне цей перший чинник в школі св. Юра є поважно захитаний. Тут громада метрополії Ню Йорку й околиці повинна це взяти до уваги та поробити всякі заходи, щоб шкільний осередок св. Юра втримати. Ще час, зміцнити і втримати з добрим ім'ям існуючу школу св. Юра.

Від кількох останніх років є брак допливу потрібної кількости дітей до школи св. Юра. Щоб краще представити цю картину постараюсь її ілюструвати числовими даними, якими мені послужила директорка школи св. Юра сестра Жірард. Не буду тут подавати всіх років, почну від кульмінаційних років: 1959-60 тоді школа св. Юра начисляла 1100 дітей від повище наведених років іде безперервний спад, який виглядає так: 1960-61 — 1013, 1961-62 — 953, 1962-63 — 895, 1963-64 — 852, 1964-65 — 817, 1965-66 — 761, 1966-67 — 651, 1967-68 — 567, 1968-69 — 485, 1969-70 — 443, 1970-71 — 391, 1971-72 — 354, 1972-73 — 290, 1973-74 — 256 і останній шкільний рік 1974-75 передбачений 216 дітей. Повищі наведені числа говорять самі за себе. Це діється на наших очах і коли ми трохи подумаємо й глянемо кілька років наперед то побачимо дуже сумну перспективу. Усе ж ми не можемо собі позволити спокійно дивитись, як на наших очах буде поволі завмирати те, що ми тому понад десяток років будували, віддавали свої зусилля з надією, що школа св. Юра буде запорукою продовження нашої етнічної ідентичности.

У даній ситуації ніхто не може створити чуда, ні віддані для школи сестри, ні отці парохії, ні учителі, коли до того не візьметься вся українська громада Ню Йорку і околиці. Школа св. Юра дає те, чого не може дати нашим дітям жадна публічна, а навіть римо-католицька школа, вона дає український дух, те, що дітей з малечку прив'язує і визначає їх етнічну приналежність. Якщо ж ідеться про рівень навчання школи св. Юра, то він є вищий як в публічних школах, а в системі католицьких шкіл стоїть на третьому місці. Діти школи св. Юра в змаганні з католицькими школам здобувають перші місця, це говорить, що знання, яке вони набувають в школі св. Юра є на певному рівені. На жаль, з різних причин школа св. Юра не ділилась з громадою своїми гарними успіхами, а вони безперечно були. Щоб часом, хтось зле не зрозумів і не сказав — є діти, які не ходили до українських цілоденних шкіл і задержали свою етнічну ідентичність. Це відповідає правді, але треба тут визначити, який відсоток дітей не піддавсь під загальний вплив і затримав свою національну приналежність і хоч порівняльно знає українську мову у слові й письмі? Якщоб так було можна представити таку статистику і вона була б показова і цікава. Щойно після того ми побачили б конечність існування наших цілоденних шкіл. Школа св. Юра за час свого існування має за собою гарні осяги. Чимало дітей закінчило свою початкову освіту. Сьогодні вони вже вчаться по університетах, а деякі вже покінчили студії з гарними поступами.

У цьому ж самому будинку школи св. Юра є також середня школа під назвою — Академія св. Юра. Про випуски середньої школи були звідомлення й репортажі в українській пресі і на сторінках українського щоденника „Свободи". Існування середньої школи має важливе значення, під оглядом формування душі — світогляду молодої людини, що є дуже істотним. Над цим не буду тут розводивсь, бо для цього в одній статті немає місця. Поруч того хочу тільки підкреслити, що постачаючим, головним каналом допливу учнів до середньої школи Академії св. Юра є початкова школа св. Юра. Це значить, що така сама доля чекає середню, як і початкову школу, це тільки проблема кількох років.

Ми всі є безпосередніми свідками і учасниками, як ці обидві шкільні інституції поставали і росли завдяки нашим спільним зусиллям. Якщо ми й надалі будемо всі спільно діяти, то можемо бути ще безпосередніми свідками, як ці інституції ще на наших очах будуть закриватись або перетворюватись в інші — не українські осередки.

У перших роках нашогоісходу з рідних земель ми були повні посвяти, жертвенности, життьових плянів, а сьогодні виглядає, що ми не здібні втримати те, що самі будували й розбудовували. Це наслідки нашого розпорошення. До часу, поки ми жили у фізичному ґетто, на долині міста Ню Йорку до того часу ми були здібні на більшу активність, пляновість й особисту посвяту. З хвилиною, як наша громада, дещо поросла у більш вигідне матеріяльне пір'я, вирішила вийти з фізичного ґетто і перенеслась жити в інші райони, а то зовсім поза Ню Йорк, залишаючи українські інституції, школи, молодечі організації і громадські установи, це далось відчути в нашому зорганізованому житті. Клясичним прикладом і своєрідним барометром тієї ситуації є школа св. Юра, в якій, колись кожна одна кляса поділялась на дві-три кляси, бо в одній клясі не можна було всіх дітей помістити. Сьогодні не вистарчає дітей до одної кляси. До цього слід додати, що багато з тих, які з різних причин перенеслись жити в кращі райони, що не можна їх за це посуджувати, думали, що вони вийшли з ґетто. Це правда, вони вийшли з фізичного ґетто, але багато з них залишились жити у ще гіршому духовому ґетто. Це стан фактичний.

На жаль не багато є таких, що перенеслись жити в кращі райони дальше посилають своїх дітей до своєї школи св. Юра. Правда тут треба троха особистої посвяти, якої деякі батьки супроти своїх дітей не виявляють. Для оправдання, висуваються аргументи — а, що там школа св. Юра, вони і так не вчать по-українськи, а ще до цього рівень навчання низький, що очевидно не відповідає правді. Такими леґендами можна себе заспокоювати, але непростиме посилати дітей до публічних шкіл, чи навіть римо-католицьких тоді коли школа добра, на належному рівні

(Закінчення на стор. 6-ій.)

КАТЕДРАЛЬНИЙ ЮНИЙ АНСАМБЛЬ „ВЕРХОВИНА" З ЧИКАГО МАВ ВЕЛИКІ УСПІХИ В ЕВРОПІ

Чикаго (Д-р Іван Лисейко) — На сторінках „Свободи" вже було згадано, що 14 червня 1974 року Катедральний Юний Ансамбль „Верховина" з Чикаго вибрався на прогулянку до Европи із гостинними виступами в Римі, Мюнхені, Парижі та Лондоні. Ансамбль виїхав під проводом свого опікуна Преосвященного Владики Ярослава та о. крилошанина Василя Білинського, духовного провідника.

Хоч прогулянка тривала лише три тижні, то проте вона принесла велику честь і славу не тільки нашій парохії св. О. Николая, чи громаді Чикаго, але славу цілій нашій діяспорі та Україні.

Про Ансамбль писала італійська преса на перших сторінках, включно з ватиканським щоденником „Осерваторе Романо". Ватиканська радіовисильня в шістьох мовах: українською, англійською, італійською, німецькою, французькою та голляндською; „Радіо Свобода" з Мюнхену, паризька телевізія — як також чикаґська американська та українська преса і радіо — всі вони подавали звідомлення про наш ансамбль.

„Катедральний Юний Ансамбль „Верховина" складається з Юного Хору (дир. Слава Проців), ґітаристів (дир. Гануся Мрищук) хору студентів „Спудеї" (дир. Юрій Яримович) і танцювальної групи „Метелиця" (інструктор Ігор Скуб'як). Адміністратор Ансамблю є Михася Лисейко. Цю молодечу одиницю зорганізовано чотири роки тому з нагоди 25-ліття священства Преосвященного Владики Ярослава. Сьогодні ансамбль нараховує біля 160 членів. На протязі чотирьох років існування ансамбль багато разів виступав не тільки на українських церковних та громадських святах, але також брав участь в американських та інтернаціональних імпрезах.

Коли минулого року в Чикаго гостював наш Блаженніший Первоієрарх Кир Йосиф I і в його честь ансамбль влаштував концерт, то Блаженніший із захопленням запросив ансамбль до Риму. Вважаючи це запрошення великою честю та додержуючи свою обіцянку відвідати Верховного Владику, 15 червня ц.р. Юний Ансамбль разом із батьками (в числі 180 осіб) прибув винайменим літаком до Риму. В неділю, 16 червня, Їх Блаженство разом із Владиками Ярославом з Чикаго та Володимиром з Парижу в сослуженні шістьох священиків відправив Архиєрейську Службу Божу в соборі св. Софії. Діяконував о. крилошанин Василь Білинський, співав Юний Хор.

В середу 19-го червня члени ансамблю у барвистих гуцульських, полтавських та інших строях взяли участь у загальній авдієнції у Святішого Отця Папи Павла VI, який вітав окремі національні групи. Українська група у відповідь заспівала „Боже Великий". Зворушений Вселенський Архиєрей сказав їм: „Мені дуже мило почути ваші голоси, які є відгомоном тієї країни, з якої ми не чуємо жадних інших голосів". Кореспондент чикагського щоденника „Трибун" твердить, що „Це був безпосередній натяк святішого Отця в сторону Совєтського Союзу за переслідування релігійного життя в Україні". Авдієнція зробила велике враження на нашу молодь. Ми завважили національну гордість і радісну усмішку на їхніх устах, а сльози зворушення на очах їхніх родичів, головно тоді, коли Святіший Отець зійшов із трону і підійшов до нашої молоді, в імені якої духовний провідник ансамблю вручив Папі Павлові VI український інкрустований підписаний ручний хрест і портрет ансамблю на пам'ятку того історичного дня.

Вселенський Архиєрей Папа Павло VI здоровить і благословить членів катедрального Юного Ансамблю „Верховина" після закінчення зустрічі у великій авдієнційній залі біля базиліки св. Петра в Римі

Цю зустріч із Святішим Отцем і те, що наш ансамбль був приміщений на самому переді, біля Папи, завдячуємо старанням Блаженнішого Первоієрарха Кир Йосифа I.

Перед внесенням Папи Павла VI на залю, піснями-концертом нашого ансамблю насолоджувалось 14 тисяч прочан з різних частин світу. Вечором того дня ватиканське радіо подало в шістьох мовах досить докладні інформації про наш ансамбль „Верховина", його диригентів та про його гостинні виступи в Европі, побажавши йому щасливого подорожування. Другого дня в італійській пресі появився відгомін про авдієнцію української молоді із дієцезії Чикаго, яку Святіший Отець вирізнив в особливший спосіб. Ватиканський щоденник „Осерваторе Романо" присвятив багато місця нашому ансамблеві.

Того незабутнього дня по обіді відбулася зустріч членів ансамблю з Їх Блаженством Кир Йосифом I. Коли перед собором св. Софії появилась маєстатична постать Первоієрарха в асисті Владик Ярослава і Володимира, молодь привітала свого Патріярха рясними оплесками і радісними окликами, а Їх Блаженство із батьківським привітом благословив голівки дітей.

Їх Блаженство Патріярх Йосиф I в товаристві Преосвященного Владики Ярослава Габра, оточені щасливими усміхненими юними хористами, входять до залі св. Софії в Римі

Концерт, що відбувся в залі під собором св. Софії, молодь почала привітом із хлібом-сіллю, закінчуючи його:

„Хай символ цей усім нам
пригадає,
Що там на сході батьківська
земля
На пісню волі у сльозах
чекає...
Лети туди, ти, пісне молода!"

Найбільш приємним моментом концерту було слово Первоієрарха до ансамблю. Їх Блаженство підчеркнув свою велику радість із приводу нашого приїзду: „як росте наша душа, як ми вдоволені всі ось тут з вашим приїздом, а ваша прегарна Служба Божа — концерт це. Вона остане незабутньою."

Вітаючи свого Патріярха, Владика Ярослав м. ін. сказав: „Часто завважується у пресі питання — де наша молодь? Ми знаємо, де наша молодь — ось вона тутт!" Верховний Архиєрей, гості і наша молодь прийняли ці слова Владики з великим ентузіязмом. На милий спомин історичної зустрічі молодь подарувала Верховному Владиці портрет ансамблю. Після концерту відбулася зустріч членів ансамблю із українською молоддю, що перебуває у Римі.

Наступного дня наша група відвідала всі українські установи. Зворушливою була зустріч із Архиєпископом Кир Іваном Бучком, якого вітав від нас мґр С. Скробач. Оглянувши важливіші історичні пам'ятки в Римі, ми відвідали Фльоренцію, Ассісі, Сієну, Болонію і Венецію. звідки через чудові Альпи приїхали поїздом до Мюнхену, де відбувся третій з черги наш концерт у чудовій залі музичної консерваторії.

Наша молодь, захоплена приязню ґостей, що обдаровували її рясними оплесками, віддала всі свої зусилля для успіху концерту. Тільки прикро було, що біля 200 осіб чекали на подвір'ї до кінця концерту, бо заля була по-береги заповнена. В імені українців Мюнхену вітав нашу молодь мґр Антін Мельник, голова ЦПУЕ, висловивши щире признання нашій молоді за її працю.

Того ж самого дня, завдяки сенаторові Персі, представник „Радіо Свободи" у Мюнхені провів інтерв'ю із диригентом Юного Хору Славою Проців та адміністратором Михасею Лисейко. Рівночасно зарекордовано цілий концерт, який разом з інтерв'ю передавано в Україну та інші країни Східньої Европи кілька разів, а саме 6-го, 9-го, 13-го і 16-го липня.

Не зважаючи на те, що молодь була втомлена, їдучи цілу ніч з Мюнхену до Парижу, концерт тут вдався чудово. На концерт прибули не лише мешканці Парижу, довколишніх місцевостей, але й з Бельгії а також студенти-чужинці, зацікавлені східньо-слов'янською культурою. Про наш концерт вони довідалися із паризької телевізії. Вітав членів ансамблю о. канцлер Михайло Левинець: „Ви, українська молоде, яка прислухалась голосам наших батьків у любові того, що рідне, яка прислухалась голосам нераз „вопіющих у пустині" провідних громадських осіб, які вас закликали до праці і ви в тій любові навчилися ось того, чим ви сьогодні перед нами себе представили: в мистецьких виступах нести та поширювати у світі українську пісню і культуру. Слава вам, юнаки і юначки, а вашим провідникам за ваші труди!"

Останньою зупинкою був Лондон, де місцева українська громада на чолі з Владикою Августином щиро привітала членів ансамблю. Хоч концерт відбувся у середу, проте заля була вщерть заповнена. У своєму слові до молоді Преосвященний Августин м. ін. сказав: „Дуже мені було приємно насолоджуватися піснею, музикою і тими виступами. Ми почувалися ані не в Чикаго, ані у Лондоні, але десь там ген далеко на рідній Україні. Все це було таке своє, рідне, миле, за що вам належиться велике признання за великий труд."

Всюди під час наших гостинних виступів, за які ансамбль не вимагав ніяких грошових винагород, наша молодь вітала гостей хлібом-сіллю, а мґр С. Скробач дякував організаторам концертів, рівночасно представляючи провід ансамблю. Так було і тут.

Оглянувши українську катедру Скитальчої Родини та історичний Лондон, ми відлетіли винайменим літаком до Чикаго в п'ятницю 5-го липня, де на летовищі Огера наших тріюмфальних юних амбасадорів привітала численна група парохіян катедри св. О. Николая на чолі з Преосвященним Владикою Кир Ярославом та о. шамб. Ярославом Свищуком, який у привіті сказав: „Дорогі діти і молоде! Ми прибули тут сьогодні, щоб привітати вас із приїздом після вашої успішної поїздки по Европі та висловити радість і гордість з нагоди ваших небувалих досягнень. Дякуємо вам за те, що ви сповнили своє післанництво і бажаємо Божого благословення на майбутнє."

Підсумовуючи подорож ансамблю до Европи, мусимо з великим признанням відмітити, що наша молодь була гідним амбасадором нашої української парохії св. О. Николая, нашої громади та українського народу серед чужинців. Крім того, що наш епархіяльний тижневик „Нова Зоря" і чужинецька преса, радіо і телевізія дуже приязно звітували про ансамбль і його виступи, майор Дейлі в Чикаго прислав на руки Преосвященного Ярослава ґратуляційного листа, подивляючи подвиги молоді, а леґіслятура стейту Іллиной затвердила одноголосно резолюцію про наш ансамбль, називаючи його „співаючим амбасадором стейту Іллиной". Копію цієї знаменної резолюції прислано ансамблеві. Також від директора „Радіо Свобода" з Ню Йорку, п. Г. Сарджента, ансамбль одержав звідомлення про радієвий виступ у Мюнхені. Красу української культури у пісні, танку, музиці і строях подивляли численні групи чужинецьких студентів.

Коли наша молодь у своїх барвистих строях прямувала площею Св. Петра на авдієнцію до Святішого Отця, чужинці із різних частин світу постійно спиняли їх, питаючи, хто вони, а члени ансамблю гордо відповідали: „Ми українці!"

Д-р Іван Лисейко

Чикагські юні паломники переходять через площу базиліки св. Петра на авдієнцію до Св. Отця Папи Павла VI.

ПОВІДОМЛЕННЯ З КАНЦЕЛЯРІЇ БЛАЖЕННІШОГО КИР ЙОСИФА

На численні запити духовенства та мирян, подаємо до відома, що Блаженніший Кир Йосиф зовсім непричасний до найновіших єпископських іменовань.

Тому шість років, після світових відвідин українських церковних поселень у 1968 р., на бажання Секретаря Стану бл.п. Кард. Чіконьяні, Блаженніший Кир Йосиф повідомив Святішого Отця, що конечне створення єпископств у Ванкувер і Монтреалі з огляду на величезні віддалі, та що до того належало б піднести до гідности архиєпископа Кир Ніля в Едмонтоні та Кир Ізидора в Торонто. Від того часу в цій справі ніхто до Блаженнішого не звертався.

Ватикан, 20 липня 1974 р.

о. д-р Іван Хома
Канцлер

Тиждень Поневолених Народів відзначено біля статуї Свободи

Ню Йорк (СВУ) — В неділю 21-го липня 1974 року по полудні при статуї Свободи відбулася маніфестація з нагоди 15-тих роковин Тижня Поневолених Народів (ТПН), яку відбула Організація Американці за Визволення Поневолених Народів (АВПН) з ініціятиви і при активній матеріяльній допомозі Українського Відділу АВПН, членом якого є Спілка Визволення України (СВУ).

Учасників маніфестації було коло 300 осіб, представників різних національностей зі своїми прапорами.

Після прочитання всіма учасниками Молитви за Америку, президент АВПН д-р Валентина Калиник, привітавши всіх учасників, запросила до Президії Віча представників різних національностей та виголосила Становище АВПН до теперішньої т.зв. політики детанту, яка є по суті небезпечною для Америки і некомуністичного світу та корисною для московського комуністичного імперіялізму, метою якого є при допомозі ЗСА і її союзників в Европі і Японії отримати на десятки мільярдів кредитів для розбудови економічних ресурсів, промислово-мілітарних комплексів та ще більш суворо переслідувати й поширювати терор проти поневолених Москвою народів шляхом фізичного ґеноциду, русифікації та перемішування національностей. Доповідач на закінчення підкреслила, що без свободи поневоленим Москвою народам — миру у світі не буде!

Після виголошення Становища АВПН, була зачитана Проклямація, підписана лише 12-го липня 1974 року президентом Ніксоном.

Привітальні листи і телеграми прислані і зачитані від Республіканської Ради Національностей з Вашинґтону; від Мадярської Фундації Кардинала Міндсенті; телеграма від сенатора Джакоба Джевіца; привітального листа і текст звернення від конґресмена Джона Рарика; від конґресмена Едуарда Коча і конґресмена Маріо Біяджі та привіт від активного діяча американсько-кубинської етнічної групи д-ра Раўля Комесаняса. Виступали з короткими привітами й промовами: командант Острова Свободи Луіс Ґарсія-Курбело; від кубинців Феліп Ґарсія; від Польсько-Американського Конґресу Стефан Марковський; від білорусів д-р Роберт Горошко; від американського консервативного руху п-і Р. Голтерз та інші.

По закінченні офіційної частини Маніфестації, учасники зі своїми прапорами маршували до підніжжя символічної Статуї Свободи з укvітчаним вінком і склали від імені АВПН жертвам за своє національне визволення, а коло 30 осіб кубинців проспівали свій національний гимн Куби. Під акомпаньямент ґітари 12-ти річний співак кабардинець Амін Карелі виконав в'язанку американських та інших пісень. Члени болгарського Національного Фронту передали через гучномовці в'язанку національних пісень записані на магнетофонній стрічці.

Багато туристів із різних кінців світу, які відвідували острів Свободи, приглядались маніфестації і при цій нагоді члени СВУ роздали коло три тисячі листівок англійською мовою.

Помер професор Богдан Галайчук

Св.п. проф. д-р Богдан Т. Галайчук.

Буенос Айрес. — В середу 31 липня тут ненадійно помер на 63 році життя у наслідок серцевої недуги св.п. професор д-р Богдан Тадей Галайчук, видатний знавець міжнародного права та історії дипломатії, автор ряду наукових праць, політичний і громадський діяч та публіцист, довголітній кореспондент „Свободи".

Св.п. проф. д-р Богдан Т. Галайчук народився 21 липня 1911 року в Угерську, Львівської области, де проживали його батьки Володимир і Наталія. По закінченні початкової та середньої шкіл в Україні, він виїхав в 1931 до Бельгії, де студіював політичні науки і дипломатію на Лювенському університеті. Науковий ступінь магістра політичних наук він одержав в 1935 р. В 1946 році одержав науковий ступінь доктора політичних наук на університеті в Інсбруку, а в 1948 р. на Мюнхенському університеті промувався на доктора юридичних наук в ділянці міжнародного права.

У міжчасі, після закінчення вищих студій, св.п. Б. Галайчук брав активну участь в українському громадському і політичному житті в Україні. У роки війни він включився в активну революційно-визвольну боротьбу Українського Визвольного Руху, співпрацюючи від 1943 р. як знавець міжнародного права у референтурі зовнішніх зв'язків ОУН, а від 1944 року як член Генерального секретаріяту для закордонних справ Української Головної Визвольної Ради (УГВР) в Україні і за кордоном.

В 1949 р. св.п. Б. Галайчук з родиною переїхав до Арґентини, де поселився в Буенос Айресі. Там спершу працював як бібліотекар місцевого Католицького Університету, а відтак від 1956 р. як професор-асистент на правничому факультеті цього ж університету. В 1958 р. він одержав призначення на професора міжнародного права Католицького Університету. Коли в Римі був зорганізований Український Католицький Університет ім. Папи Климентія, в Буенос Айресі при Українському Католицькому Екзархаті постав відділ цього університету, що його до своєї смерти очолював проф. Б. Галайчук.

Св.п. Б. Галайчук був професором Українського Вільного Університету, членом Арґентинського Інституту Міжнародного Права та дійсним членом УВАН і НТШ. Оставив цілий ряд наукових праць, які появилися українською та еспанською мовами. З праць св.п. проф. Б. Галайчука треба відчначити такі загально відомі, як „Поневолені держави в обличчі міжнародного права" (1950), „Українська держава XX ст." (1953), „Міжнародний лад у роздвоєному світі" (1958), „Історія політичного устрою Східньої Европи" (1972) — всі еспанською мовою та „Нація поневолена, але державна" (1953) — українською мовою. Свої наукові статті і статті на поточні політичні справи він публікував в австрійських, німецьких і еспанських наукових журналах і на сторінках українських періодиків і газет, зокрема „Свободи", якої був постійним співробітником.

Св.п. проф. Богдан Галайчук осиротив дві дочки — Тамару і Таїсу і сина Богдана Тадея. Його дружина Ірина померла в Буенос Айресі перед пя'ти роками.

Зі смертю св.п. Богдана Галайчука українська наука втратила видатного науковця, українська преса вдумливого і оригінального публіциста, а українське суспільство — провідного громадського і політичного діяча.

Д-р Володимир Рудницький, видатний громадський діяч, помер у Філядельфії

Філядельфія. — У неділю 4 серпня ц.р. помер тут на 84-му році життя д-р Володимир Рудницький, колишній нотар і оборонець у карних справах, видатний громадський діяч у Західній Україні перед війною та на еміґрації в Америці. Був головою Товариського Суду Відд. УККА у Філядельфії, головою тамошнього Відділу Об'єднання б. Вояків Українців, — кількакратно головою, опісля почесним головою Літературно-мистецького Клюбу у Філядельфії. У зв'язку зі своєю важкою недугою зрікся був усіх тих становищ і обмежився до писання своїх споминів, які появились друком у „Сучасності" у Мюнхені. Виступав теж з доповіддями та своїми споминами у Літературномистецьких Клюбах у Філядельфії і Ню Йорку. Відзначався простолінійністю характеру особистою культурою й організаційним талантом і за його головування у згаданих установах видатно причинився до їх росту і поваги. Осиротив дружину Марію, яка — нещасливим збігом обставин — хворіла і далі хворіє у тому самому шпиталі та все ще не всилі взяти участь у похоронах свого мужа. Найстарший брат Михайло — є емеритованим професором університету у Львові, — сестра Мілена, колишня посолка й голова Союзу Українок, живе у Мюнхені, — молодші брати — Іван Кедрин та композитор Антін Рудницькі. У панахиді 7 серпня і похороні наступного дня взяв активну участь гурт колишніх вояків під проводом голови Відділу ОбВУА у Філядельфії, інсп. М. Алексевича. Делеґація від Філядельфійського Відділу ОбВУА явилася з прапором. На Панахиді промовляли: інж. В. Біляїв від світу ветеранів, проф. Наталя Пазуняк відчитала прощального листа від голови ЛМКлюбу І. Коровицького, — інсп. М. Алексевич, накривши Покійного червоною китайкою, прощав його від Відділу ОбВУА, де Покійний був головою, — мґр І. Костюк з Трентону промовляв від колишніх вихованців української Академічної гімназії у Львові. Співав хор чоловічої групи „Кобзаря" під орудою мґра Романа Книша. Під час тризни на українському православному цвинтарі у Бавнд Бруку промовляв найближчий приятель Покійного, адв. Б. Бородайко з Ню Йорку. Всі церковні відправи перевів о. сов. Василь Головінський, кол. капелян УГА.

Микола Чумаченко світової слави скрипаль українського походження

Буенос Айрес (М.Д.) — Недавно ще світова преса звітувала про успішні виступи скрипаля камерної музики Альберта Лисого, є арґентинець українського походження, який у травні ц.р. мав ряд концертів у Парижі. Тепер маємо нові звідомлення про виступи світової слави скрипаля Миколи Чумаченка, який рівнож є уродженцем Арґентини, але українського походження.

Микола Чумаченко виступав 22 липня ц.р. в залі столичного оперного театру Кольон з концертами творів Чайковського і Брамса при участі симфонічної оркестри, здобуваючи якнайкращу оцінку. Вся столична преса підкреслює небуденні здібності Миколи Чумаченка, вияснюючи, що він здобув уже кілька перших нагород міжнародних конкурсів та постійно вибивається на віртуоза міжнародного значення.

У Ню Йорку відбулась демонстрація в обороні В. Мороза

Ню Йорк. — Невелика розміром, але важлива своєю цілеспрямованістю і стій-кістю, демонстрація в обороні Валентина Мороза і прав України відбулася тут в п'ятницю, 2 серпня, на заклик ОУВФронту. Демонстранти, серед яких переважали жінки і студенти, зібралися на 67 вулиці, поблизу постійної Місії СССР при ОН, і з американським та українським прапорами і багатьма транспарентами організовано пройшли повз Місію СССР до 66-ї вулиці, на вказівку поліції. Під час переходу демонстранти вигукували кличі: „Свободу Морозові! Свободу Україні!", роздавали багато летючок ТУСМ. На Місії СССР не було червоних прапорів, а кілька службовців заховалися спершу за плечі поліції, а потім взагалі зникли в подвір'ї.

На 66-й вулиці біля Лексінгтон евеню стояв автобус, обліплений інформаційними текстами та плякатами про сучасну голодівку молодого історика Валентина Мороза, про змагання України за свої права. З того автобусу стало йшла через радіогольник розповідь про причини цієї демонстрації. Промовляв проф. К. Савчук, який зачитав пресове повідомлення сенатора Джеймса Боклі з Вашингтону — в обороні В. Мороза та з критикою неуважности американської преси до проблем на Сході Европи, під комуністичною тиранією. Виступали студент Р. Заварич, студент І. Раковський та голова КУ ТУСМ Аскольд Лозинський, який разом із Галиною Климук та Олесем Миськівим саме закінчили 5-денну голодівку поблизу Місії СССР — в обороні В. Мороза. В дорозі до демонстрантів Галина Климук передала Місії СССР відповідну заяву, твори В. Мороза та ін. документи, а в той час А. Лозинський і О. Миськів спалили червоний прапор. Другий був спалений демонстрантами на 66 вулиці. Повідомлено, що у Вашингтоні студентський діяч Б. Іванців та група студентів розпочали поблизу совєтської амбасади перманентну голодівку, домагаючись свободи В. Морозові й іншим незаконно переслідуваним Москвою діячам. А. Лозинський сповістив, що ТУСМ далі плянує провадити голодові протести, щоб звернути увагу Ню Йорку й Америки на незаконні дії Москви супроти України й ін. поневолених народів.

У демонстрації взяли участь біля 300 осіб, у більшості студенти і молодь, багато з яких були у вишитих українських сорочках та блюзках; були також члени СУМА, ОДУМ-у й ін. установ і організацій. УНСоюз репрезентувала п-і Марія Душник, яка інтервеніювала в „Ню Йорк Таймс" та інших періодичних виданнях, але їхні кореспонденти не з'явились. Демонстрація тривала кругло півтори години.

(п.)

Продовжується антисіоністська кампанія в СССР

Київ. — Газета „Радянська Україна" з 30 липня і „Рабочая газета" з 31 липня опублікували матеріяли, які засвідчують про дальше посилювання протижидівської кампанії на терені СССР. „Радянська Україна" пише про „Крах сіоністського емісара," інформуючи, що, мовляв, з групою американських туристів з Міннесотського університету був засланий до СССР „сіоністський емісар" і „диверсант", студент цього ж університету М. Глоттер. Його завданням було наладнати зв'язки з місцевими жидами і зібрати компромітуючі Совєтський Союз матеріяли. М. Глоттера мала притримати совєтська поліція і його після слідства та зізнань „видворено" з СССР. У статті називаються імена ще цілого ряду жидівських діячів, які, як твердить газета, відвідували СССР і „намагались використати гостинність радянських людей для діяльности, яка суперечить нашим законам". Російськомовна „Рабочая газета" розписується про жида - емігранта, який колись викладав фізику у совєтських вузах, а тепер від 1970 року намагається знайти для себе працю в ЗСА. Не знайшовши праці і розчарувавшись, як пише газета, в американській дійсності, Семен Рабінович попросив „поновити його у совєтському громадянстві", бо, мовляв, він „хоче повернутися до СССР". У статті - дописі з Ню Йорку „Кожний по своєму відкриває Америку" є ще мова про таких же розчарованих жидівських емігрантів з СССР, як інж. Вільк зі Львова, учителька Бєлєнькая з Москви, яка стала „посудомийницею". Допис закінчується вимовним ствердженням, що мовляв, „у той же час, лобісти від сіонізму закликають совєтських громадян єврейської національности, щоб перетворити їх у безправних, готових на будь-яку працю люмпенів".

„Дружня зустріч" на консульському рівні

Київ. — „Радянська Україна" з 31 липня інформує, що „30 липня керівники Комуністичної партії і уряду України ... зустрілися з генеральним консулем ПНР (Польської Народної Республіки) у Києві Леоном Томашевським і консулем Казімєжем Новаком у зв'язку з 30-річчям утворення народної Польщі". На цій зустрічі Л. Томашевський дякував від імені польських урядових і партійних кіл Компартії України та урядові УССР „за участь у торжествах з нагоди 30-річного ювілею Польської Народної Республіки". Він також „вручив В. В. Щербицькому, І. С. Грушецькому і О. П. Ляшку альбоми, присвячені 30-річчю утворення народної Польщі і медалі, випущені в ПНР на честь півстолітнього ювілею СССР".

Як відомо, „суверенна" УССР не втримує нормальних дипломатичних взаємин навіть з соціялістичною „народною" Польщею, а мусить втримувати зв'язок через польський генеральний консулят в СССР, з осідком в Києві. „Дружня зустріч" на консульському рівні віддзеркалює „суверенний характер" УССР і її уряду.

Італійський міністер закордонних справ відвідав Київ

Київ. — В рямках своєї „офіційної візити у Совєтському Союзі", італійський міністер закордонних справ А. Моро відвідав Україну і 29 липня мав зустріч з головою Ради міністрів УССР О. П. Ляшком. Як повідомляє „Радянська Україна" з 30 липня, „у ході розмови, що відбулася і мала теплий, дружній характер, О. П. Ляшко ознайомив гостя з розвитком економіки, науки і культури Української РСР, відзначив що в нашій республіці, як і в усій країні, із схваленням зустрінуті результати радянсько - італійських переговорів у Москві". На розмові були присутні й інші достойники уряду УССР, в тому й міністер закордонних справ УССР Г. Г. Шевель, посол СССР в Італії М. Рижов та посол Італії в СССР П. Вінчі. Газета також інформує, що „італійські гості зробили поїздку по місту, ознайомилися з його історичними й архітектурними пам'ятками." Г. Г. Шевель дав на честь італійського міністра обід. Ніяких зовнішньополітичних проблем А. Моро в Києві, очевидно, не порушував, бо про це немає мови у повідомленні.

Зустріч громадянства Детройту з матуристами

Товариство „Рідна Школа" в Детройті в суботу 1-го червня ц.р., в залі Українського осередку влаштувало зустріч громадськости з абсольвентами Школи Українознавства.

В естетично прибраній залі, за накритими округлими столами, з квітами на кожному з них, зайняли місця: пан-отці, директор і вчителі, представники обох Відділів УКК, Пласту, СУМА, Союзу Українок, обох кредитових кооператив, як теж родини матурантів, та численні гості-добродії українознавчого шкільництва.

За репрезентативним, довгим рядом столів, зайняли місця ті, що 4-го і 18-го травня ц.р. з успіхом склали іспити зрілости. Їхні прізвища: Євген Бутрій, Роман Васількевич, Христина Ворик, Юрій Величковський, Лев Гординський, Христина Григорчик, Олег Гриньків, Надія Дудун, Ірина Дячок, Наталія Конопада, Марія Коссак (визн.), Олег Лаврін, Христина Левак, Наталія Лончина (визн.), Орест Миколенко, Марко Прокоп, Богдан Олексишин, Надія Савка (визн.), Роман Скипакевич, Любов Скульська, Петро Сурмак, Марко Черняк, Роман Щеснюк.

Усіх випускників представив авдиторії директор д-р Богдан Лончина, а представники т-ва „Рідна Школа" й Батьківського комітету роздали матуральні дипломи й книжкові нагороди.

У цій частині програми було кілька промов. Про вагу й успіхи рідного шкільництва, про небезпеки з боку чужого довкілля, та про обов'язок цілого суспільства стануть активно на захист нашої молоді, — говорила опікунка матуральної кляси проф. Марія Олесницька.

Подякувавши за труд і працю директорові й учителям, Наталка Конопада в імені випускників, жалувала за 11-ма пройденими роками і заявила, щоб не завести надій батьків і виховників, нове покоління продовжуватиме працю і боротьбу своїх попередників. Українська правда, з якою знайомились вони у рідній школі, допоможе з успіхом протиставитись брехні поневолювачів українського народу.

Від учнів Школи Українознавства попрощав ґрадуантів учень Роман Івасюк. Дружба зі шкільної лавки, на його думку, залишиться прекрасним спогадом на ціле життя, вона допоможе всім з'єднатися знову, після закінчення школи, у студентських клюбах і в молодечих організаціях.

На прикінці цієї частини програми попрощала випускників голова Матуральної комісії проф. Фалина Кульчицька, висказуючи при цій нагоді думки про виховно - навчальні проблеми нашого шкільництва, та про допоміжну ролю центральних і місцевих рідношкільних установ, як теж батьків шкільної молоді.

Щоб в якийсь спосіб причинитись до підготови нової зміни, „Рідна Школа" запросила до виступів у мистецькій програмі талановитих, молодих виконавців.

Аня Никифоряк, що в минулому році склала іспит зрілости в Школі Українознавства з визначним успіхом, і що здобула золоту медалю на конкурсі музичних інститутів Канади й Америки у Торонто, виконала на фортепіяні „Поему - леґенду" В. Косенка, та третю балляду а-моль Шопена. Осінню ц.р. продовжуватиме молода пяністка свої музичні студії на одному з мічиґенських університетів.

В програмі живого слова, студентка Вейн університету Лідія Гладиш відчитала уривки спогадів А. Радиґіна про в'язнів совєтських кацетів, Валентина Мороза й Катерину Зарицьку.

Виступ обох студенток стрінувся із загальним признанням вибагливих слухачів.

Короною мистецької програми був виступ оперної співачки меццо - сопр. Христини Липецької. Коли вона виконала арію Одарки з опери „Утоплена" та „Кленову алею" О. Білаша, здобула невгасаючі оплески виповненої по береги авдиторії. До успіху чимало причинився фортепіяновий супровід проф. Ірини Решетилович.

Зустріч із матурантами мала родинний характер. Після проведення пан-отцями молитви, відбулася спільна вечеря, підготована Імпрезовою комісією під головуванням Ірини Шумило та членами Управи Софією Бей, Любою Гречною та Степанією Присяжнюк. Під час бенкету зачитано привіти Метрополітального відділу УКК та відділу УКК Південно - східнього Мічиґену, з побажанням найкращих успіхів випускникам та ґратуляціями директорові й учителям школи, Управі „Рідної Школи" й батькам за успішну працю.

Програмою вечора проводив відомий конферансьє Степан Феденко.

До успіху, вдатної під багатьома оглядами зустрічі причинилась кропітка праця Господарської комісії під проводом Іллі Демкова та Петра Вальнюка й Миколи Оліяра. Вечір почався точно як і заплановано, бо квитки вступу у більшості випродано в передпродажу.

Осип Сливинський

Світова Рада ТУСМ відбула наради

Філядельфія. — 27 липня відбулося тут останнє перед черговим світовим Конґресом Української Студіюючої Молоді ім. Миколи Міхновського (ТУСМ) засідання Світової управи ТУСМ, на якому, крім звідомлень з праці членів управи, крайових управ ТУСМ і Сеньйорату ТУСМ, узгіднено програму XIII Світового Конґресу ТУСМ та плян підготови до конґресу. На порядку дня була також справа відзначення 25-річчя з дня заснування ТУСМ. Звідомлення на засіданні подали: Богдан Футала за управу, Аскольд Лозинський за Крайову управу ТУСМ в ЗСА, інж. Богдан Кульчицький про заходи на відтинку підготови відзначення 25-річчя Товариства, а д-р М. Сосновський за управу Сеньйорату ТУСМ. Після дискусії звідомлення прийнято і схвалено дотеперішню діяльність.

Вирішено відбути черговий XIII Світовий Конґрес ТУСМ в Чикаґо 14 - 15 вересня ц.р. В програмі Конґресу, крім організаційних справ, передбачений панель на тему ситуації на українських землях з участю знавців окремих проблем. На засіданні покликано конґресові комісії: Резолюційну під проводом Романа Сенькова, Номінаційну під проводом Христі Кульчицької, Верифікаційну під проводом Тараса Дрозда. Одночасно прийнято до відома, що Крайовий з'їзд ТУСМ в ЗСА відбудеться в Піттсбурзі 28 - 29 вересня ц.р., а звичайні збори членів Сеньйорату ТУСМ відбудуться 18 - 19 жовтня ц.р. в Ню Йорку. З'їзд ТУСМ в ЗСА матиме виключно організаційний характер, а в рямках зборів Сеньйорату ТУСМ відбудеться студійна конференція, присвячена суспільно - політичним і економічним проблемам української діяспори.

Для відзначення 25-річчя ТУСМ вирішено опублікувати спеціяльне видання „Феніксу" і з цією метою оформлено редакційну колеґію в складі: д-р Микола Богатюк, мґр Микола Кравчук, інж. Богдан Кульчицький, д-р Ярема Тауридзький, д-р Михайло Сосновський, Богдан Футала, Аскольд Лозинський, Надя Дякун, д-р Роман Сеньків і Тарас Дрозд. У запланованому збірнику має бути віддзеркалена історія діяльности ТУСМ за останнє чвертьсторіччя.

На засіданні розглянено також питання активної допомоги у виборчій кампанії члена управи Сеньйорату ТУСМ д-ра Богдана Футея, який кандидує на конґресмена у виборах в листопаді ц.р. Узгіднено, що члени ТУСМ в ЗСА і члени Сеньйорату дадуть всяку можливу підтримку для д-ра Б. Футея у його виборчій кампанії у Клівленді, а також підтримають кандидатури всіх тих кандидатів українського роду, які кандидують у цьогорічних виборах. Окремо відзначено члена Світової управи Романа Сенькова, який в травні ц.р. одержав науковий ступінь доктора політичних наук. Від вересня ц.р. д-р Роман Сеньків працюватиме на посаді старшого економіста Роял Бенк оф Канада в Монтреалі.

В нарадах Світової управи взяли участь: Б. Футей — голова, А. Лозинський — голова Крайової управи ТУСМ в ЗСА, інж. Б. Кульчицький, д-р Р. Сеньків — члени Світової управи, Христя Кульчицька — голова Товариського суду, д-р М. Сосновський — голова Сеньйорату ТУСМ та д-р В. Калинович — секретар управи Сеньйорату ТУСМ.

Баль абсольвентів у Ст. Кетеринс, Онт.

Подібно, як минулими роками, так і цього Курси Українознавства ім. Івана Котляревського при Відділі КУК у Ст. Кетеринс збагатили українську спільноту новими свідомими одиницями.

Завдяки послідовній і жертвенній праці Шкільної Референтури під проводом адв. Олександра Бабія і учительського складу дир. Д. Казанівського, учителя Б. Мельника і учителя Ф. Ткаченка, як також витривалости самих курсантів - абсольвентів і їхніх батьків цей успіх був можливим. Отці парохи обох українських церков, декан о. д-р Микола Комар і о. прот. Федір Легенюк навчали релігії безплатно.

На закінчення курсів, 25-го травня в домівці УНО відбувся ґрадуаційний баль. Балем проводив довголітній голова шкільної референтури курсів адв. Ол. Бабій. З привітами виступали: голова Відділу КУК адв. Богдан Долішний, парох української католицької церкви декан о. д-р Микола Комар, парох української православної церкви о. протоієрей Федір Легенюк, учитель Рідної Школи ім. Тараса Шевченка С. Коронецький і голова Батьківського Комітету Курсів Українознавства при СУМ в Торонто Ілько Тупісь. Головну доповідь виголосив перший директор курсів ім. Івана Котляревського професор Іван Бойчук. Темою своєї промови проф. І. Бойчук вибрав порівняння себе, як абсольвента з-перед 50-десяти років на рідних землях з теперішніми абсольвентами в Канаді. Він порівнював не лише заінтересування і світогляд учнів, а й навіть одяг. Молодь із зацікавленням слухала, як виглядали, і що думали їхні ровесники тому 50 років.

Абсольвентка минулорічних курсів і цьогорічна краля української спільноти міста Ст. Кетеринс — Надя Авраменко роздала дипломи. Враз із дипломами одержали всі абсольвенти, як подарунок від Відділу КУК книжку поета В. Симоненка „Берег Чекань".

У цьому році успішно закінчили курси: Головаш Надія, Кобзан Марійка, Головаш Володимир, Коробайло Оля, Федь Юрій.

Від абсольвентів цікаво й з гумором розповідали про свої переживання на курсах, парафразуючи вчителів Надя Головаш, Марійка Кобзан і Оля Коробайло. Вони й обдарували вчителів гарними пам,ятками. Від батьків подякував учителям за їхню працю над вихованням молоді і всім присутнім за численну участь Михайло Головаш.

Після офіційної частини всі присутні забавлялись під звуки оркестри молодих українських хлопців „Явір".

К. Фіцик

Президент Форд запевнив Леоніда Брежнєва, що не буде змін в закордонній політиці ЗСА

Вашингтон. — Президент Джералд Форд переслав генеральному секретареві КПСС Леонідові Брежнєву запевнення, що його уряд продовжуватиме закордонну політику колишнього президента Ричарда Ніксона та що він плянує придовжувати відбувати „розмови на вершинах", розпочаті президентом Ніксоном у 1971-му році. Також голова Президії Верховної Ради СССР Микола Підгорний одержав від президента Форда запевнення, що теперішній уряд ЗСА не плянує жадних змін у своїй закордонній політиці. Натомість Підгорний, як голова держави, переслав президентові Фордові ґратуляційну телеграму, в якій також висловив надію, що відносини між СССР і ЗСА далі „розвиватимуться конструктивно" для добра обох країн, для світового миру та міжнародної безпеки.

Президент Форд переслав такі запевнення про продовжування закордонної політики його попередника усім головам держав або урядів, а також міністрам закордонних справ. Він також переслав листа генеральному секретареві Об'єднаних Націй Куртові Вальдгаймові, в якому висловив бажання особисто зустрінутися з ним, щоб обговорити різні важливі справи. В імені президента Форда переслано також лист для проводу НАТО, в якому Білий Дім запевнив дальшу підтримку для цього альянсу.

Крім пересилання особистих листів до всіх голів держав або урядів, президент Форд, державний секретар Генрі Кіссінджер й інші високі урядовці Державного департаменту відбувають зустрічі із усіми амбасадорами чужих держав, щоб додатково запевнити їх, що не буде змін у відносинах ЗСА із цими державами та що Вашингтон старатиметься ці відносини навіть поліпшити.

„ЗА БОГДАНА ФУТЕЯ — ГОЛОСУЄМ ТИ І Я!"

Д-р Богдан Футей

Непомітно минає літо, а там осінь, листопад і вибори до найвищих органів країни — Сенату та Палати Репрезентантів З'єднаних Стейтів Америки.

В цьому році перший раз за всю історію Клівленду і цілого стейту Огайо кандидатом від 23-го дистрикту є українець, д-р Богдан Футей, головний радний Українського Народного Союзу, який є незалежним кандидатом, бо не пов'язаний із жодною партією.

Хто ж такий є д-р Б. Футей і що він з себе уявляє?

Про доктора Б. Футея як про особу добре знають місцеві українці і то лише з позитивної сторони. Про нього писала преса і то не раз з найкращою оцінкою. На перший погляд здається, що й писати нема чого, але то тільки на перший погляд, а в дійсності писати є багато чого і про що, а навіть необхідно писати на цю тему.

Я уже старший чоловік, пенсіонер, православний і, як кажуть, у політику не бавлюся, бо я проста людина і до жодної партії чи політичних угрупувань ніколи не належав і не належу.

Чому я всіляко підтримую кандидатуру д-ра Футея?

Перш за все тому, що він є єдиний український кандидат від нашої округи на таке високе становище. Друге тому, що він, на мою думку, є цілком відповідною особою для того, і третє, тому, що я знаю д-ра В. Футея особисто з найкращої сторони. Я знаю його як голову Українських Злучених Організацій, який гідно репрезентував і тепер репрезентує Українську громаду Великого Клівленду на всіх відтинках громадського і політичного життя.

Я особисто був свідком і наочно переконався, як д-р Б. Футей зразково організував приїзд і зустріч Блаженнішого Патріярха Йосифа у нашому місті. Будучи членом Громадського Комітету для відзначення 40-вих роковин жахливого голоду в Україні, я ще раз був свідком і ще раз переконався в тому, що д-р Б. Футей є в першу чергу добрим християнином, палким українським патріотом і правдивим соборником.

Минулого року перший раз за всю історію в Клівленді відправлено Соборну панахиду по жертвах страшного голоду, в якій брали участь десять священиків, в тому п'ять православних і п'ять католицьких, на чолі з о. шамбеляном Дмитром Греськом. До цієї акції багато спричинився д-р Б. Футей, а це також дуже показовий факт.

Всім нам українцям дуже залежить на тому щоб мати свідомих, активних і відданих людей у Вашингтоні, які можуть зробити багато добра для Америки і для свого народу. Саме таким, на мою думку, є д-р Б. Футей, бо часом одна людина може зробити дуже багато. Ось найкращий приклад: Генрі Кіссінджер є емігрант з Німеччини, патріот свого жидівського народу, і в той же час він є відомий і заслужений американець.

Так саме і д-р Б. Футей є патріот Українського народу і разом з тим може бути заслуженим американцем, а нам власне таких і треба.

Тому всім нам, українцям виборцям 23-го дистрикту, на цей час необхідно цілком забути всі наші розбіжності, можливі кривди чи непорозуміння, партійні суперечності і особисті справи чи порахунки, а всім віддати свої голоси за д-ра В. Футея, не забуваючи при тому, що тільки в єднанні сила і пам'ятаючи прості, але щирі слова одного селянина - дідуся, який якось сказав: „За Богдана Футея — голосуєм Ти і Я!"

В цих словах сказано все і коли ми послухаєм цієї поради, і якщо поведем відповідну аґітацію серед американців — реєстрацію до 7 жовтня — то напевно доб'ємось свого і будемо мати свого кандидата на пості конґресмена у Вашингтоні, що

Дай Боже!

О. Капустянський

В канадському уряді наступили зміни

Оттава. — Прем'єр-міністер П'єр Трудо, який здобув перемогу у виборах 8 липня, перепровадив далекойдучі персональні зміни у своєму дотеперішньому кабінеті. У новому уряді число членів кабінету зменшено з 31 осіб на 29, вісім міністрів одержали нові міністерства, п'ять міністрів вибуло з кабінету, а чотирьох прибуло нових. Найвидатнішою зміною є зміна на посаді міністра закордонних справ, яку упродовж останніх шість років займав Мічель Шарп. На його місце прийшов Алан Дж. МекЕкен, дотеперішній лідер Палати громад і президент Таємної ради. Мічель Шарп перебрав обов'язки МекЕкена, зберігаючи і на далі друге місце після Трудо в кабінеті. На посаді міністра фінансів остався Джон Тирнер. Кабінет поповнено такими міністрами: Барнет Дансон, муніципальні справи, Джад Букенен, Індійські справи і справи розвитку північних територій, Ромео ЛеБланк, рибна промисловість, сенатор Реймонд Перрол, лідер Сенату. З кабінету вибули: Герберт Грей, Станлей Гайдаш, Роберт Стенбурі, Джін Дюбе, Пол Мартін.

Віктор Некрасов одержав візу на виїзд з СССР

Москва. — Згідно з неофіційними повідомленнями, що їх одержали закордонні кореспонденти від дисидентських кіл, совєтський уряд дав дозвіл російськомовному письменникові з України Вікторові Некрасову виїхати на час двох років за кордон. Як інформують, він мусить покинути СССР до кінця серпня. Віктор Некрасов плянує скористати з цієї можливости і виїхати з СССР, де проти нього ведеться кампанія у зв'язку з його статтею в обороні А. Солженіцина. Йому, як відомо, заборонено було перебувати в Москві і він мусів повернутися до Києва. В. Некрасов належить до групи письменників - лавреатів. У 1948 році він отримав сталінську премію за твір „В окопах Сталінграду". Загально відомою є його книжка „По обох боках океану", у якій позитивно висловився про відносини в Франції та ЗСА. Ця книжка викликала негодування урядових і партійних кіл і з цього часу (1963) він находиться в неласці. Ситуація погіршилась, коли він виступив в обороні Солженіцина, заявляючи, що прогнання Солженіцина з СССР було помилкою і що в цей спосіб не можна поступати з письменниками. В березні 1974 році в Некрасова переведено обшук і забрано деякі книжки та рукописи. З партії його виключено в 1972 році.

В. Некрасов плянує поселитись у Швайцарії, де тепер перебуває А. Солженіцин. Загально вважають, що з хвилиною виїзду Некрасова з СССР, уряд позбавить його совєтського громадянства.

ВАТИКАН І ЙОГО ПОХІД НА СХІД

(Закінчення зі стор. 2-ої)

евентуальні можливості зміни. В наших засадничих проблемах ми часто любимо мовчати у власну некористь. Нині ми є свідками дальшого подібного явища з нашими братами, що живуть в Польщі. В листопаді м. р. польський міністер закордонних справ Ольшовський відвідав Ватикан. Українська преса чомусь не звернула належної уваги на цю подію. Авдієнція у Папи тривала майже годину. Пізніше підчас пресової конференції міністер згадував про Папу як Святішого Отця, що досі жадні комуністичні офіційні чинники не зробили. Після авдієнції міністер мав кількагодинну розмову з достойниками Ватикану кардиналами Війо і Кассаролі. Метою поїздки була нормалізація взаємин Польщі з Ватиканом, підготовка до створення „модус вівенді" або навіть заключення конкордату та можливі відвідини Папи в Польщі. Немає сумніву що того роду відвідини потягають за собою поважні політичні наслідки. Ідеться про нормалізацію відносин Ватикану з державою, де колись жили і тепер ще живуть українці. Статистика подає триста тисяч, але їх є напевно подвійне число якщо не більше. В звязку з цими подіями варто, щоб українські церковні і громадські кола поробили потрібні кроки для забезпечення релігійних прав українців, що живуть тепер в Польщі. Під увагу береться в першій мірі створення власного єпископату з українським єпископатом на чолі. Вимога справді мінімальна, а потреба її очевидна як для Ватикану, так і для вірних українців.

При цій нагоді є доцільним вказати на те, що митрополит Шептицький отримав в 1917 р. від папи Пія X повновластя для ширення греко - католицизму на Сході. На їх основі Митрополит створив чотири екзархати, між ними й російський. І саме цей міст на Схід, що його Ватикан будував через українців, був царською Росією нищений, а большевицькою — цілковито знищений. Сподіваємося, що причини такого ворожого ставлення Москви до України, Української Католицької і Української Православної Церков зокрема, є Ватиканові відомі.

Можливо, що на думку Ватикану українці не виправдали покладених на них сподівань, тому він піднявся будувати новий міст на Схід в співпраці з Москвою.

Дипломатія Ватикану зажди відзначалась винятковою чутливістю особливо на негативні явища відносно Католицької Церкви. Це признавали навіть вороги Ватикану. Судячи однак після форм і способу сучасного діялогу з Москвою, створюється враження, що ця винняткова чутливість Ватикану якось притупилась, маємо на думці присутність представника Ватикану в Москві, де він був свідком „ліквідації Унії" представником сучасної російсько-комуно - православної церкви, яку представник Ватикану вислухав до кінця, не опустивши залі і не зложивши належного протесту. Нам рівнож невідомо, щоб Ватикан вніс пізніше протест з цього приводу. Виходить, що представник Ватикану поставився байдуже до релігійної трагедії свого українського партнера, з яким колись уклав Унію. Це незвикле явище в дипломатії Ватикану є грубим порушенням взаємних зобов'язань оборони, що випливають з логіки самого договору. Вимога оборони з українського боку є оправдана тим більше, що український нарід поніс досі в обороні Христової Церкви і Унії такі жертви з рук нового партнера Ватикану, які приносились колись в Римі в початках християнства. Живий символ страждань української нації є тепер при Ватикані.

Ми оправдано сумніваємось, що Ватиканові вдасться побудувати з Москвою гравкий міст на Схід на тих жертвах, що їх принесли обидві Українські Церкви і ціла нація в боротьбі з большевизмом. Ми глибоко переконані, що тим мостом не піде Ватикан на Схід, а навпаки, московські большевики посунуть на Захід, де поставлять свій новий мур ганьби. Так сталось з усіма, що йшли на компроміс в минулому, не може бути інакше і тепер. Ватикан Москві зараз потрібний тільки для приспання чуйности католицьких мас у світі, щоб їх могти успішніше розкладати й тоді повести проти Ватикану.

Ми є свідками далекойдучих пертрактацій Ватикану з Москвою, які зачіпають основні українські релігійні й національні інтереси. Українськими інтересами розплатився недавно Ватикан в Чехо-Словаччині, іменуючи словака адміністратором Пряшівської епархії, поминаючи живого єпископа Кир Гопка, довголітнього в'язня за віру й національність в комуністичній тюрмі. Це сталося, щоб Ватикан міг створити „модус вівенді" з урядом для нормалізації взаємин з Католицькою Церквою в Чехо-Словаччині.

Ми цілком розуміємо потребу наладнання взаємин Католицької Церкви в комуністичних країнах, але це не сміє діятися коштом українських релігійних чи національних інтересів. Ми не хочемо бути „клірінговою валютою", якою будуть вирівнюватись розрахунки між Ватиканом і СССР в користь та скріплення позицій Католицької Церкви в державах під комуністичною окупацією.

Українська Церква Православна і Католицька — принесли досі найбільше жертв в обороні християнської віри проти безбожного большевизму, з яким Ватикан веде діялог. І він є властивою причиною того, що справа українського Патріярхату була Ватиканом відхилена. Той факт, що сучасні московські безбожні верховоди уважали потрібним прийти до Ватикану з поклоном, щоби тільки загальмувати справу Патріярхату, вказує, яке винятково вразливе місце займає Україна і її визвольна проблема в московсько-большевицькій системі.

В своїй довгій історії Україна пережила багато трагедій і нещасть, під якими вона падала і знову вставала, подібно, як Христос на Голгофі, несучи свій тяжкий хрест. Це в нас утверджує переконання, що і найновіший діялог Ватикану з Москвою не захитає великої віри українського народу в його світле майбутнє і його правду, та не зломить його волі спротиву большевицькому атеїзмові. Нас однак турбує думка, з яким моральним капіталом та якими „успіхами" вийде Ватикан із свого побратимства з атеїстичною Москвою. „Сальтоморале" є часом однаково небезпечне, як сальтомортале.

Дружина та чоловік нові доктори медицини

Із великою приємністю вітаємо появу в нашому професійному колі ще двох лікарів, чоловіка і дружину, д-ра Стефана Козака і д-р Наталію Гик-Козак. Д-р Наталія і д-р Стефан Козаки закінчили успішно свої медичні студії на Вашингтонському університеті в ст. Люїз, Мо., та 19-го травня ц.р. одержали дипломи докторів медицини.

Д-р Стефан Козак — син бл.п. Павла Козака та Айди і Франка Маріз, замешкалих в Юніверсіті Сити, Міссурі, та зять д-ра Стефана і Марії Гиків із Ґріґтевіку, Іллиной.

Стефан закінчив середню школу в Савтвест середній школі в ст. Люїз, Мо. в 1966.

Д-р Наталія, це дочка д-ра Стефана і мґр Марії Гиків та закінчила середню освіту в Ґріґтевіку в 1967 р., в трьох роках.

Обидвоє, Наталія і Стефан, були найкращими учнями у середній школі, членами Національного Почесного товариства у Вашингтонському університеті в ст. Люїз, закінчили та одержали титул бакалярів з мистецтва у Вашингтонському університеті в ст. Люїз 1970 р. та під час медичних студій одержали численні відзначення. Наталія закінчила медичні студії на 23-му році життя.

Стефан та Наталія одружилися 12 червня 1971 р. в Піттсвіллі, після закінчення першого року медицини.

Перед одержанням дипломів, в квітні і травні 1974 р., Стефан і Наталія використали 5-тижневі вакації на подорож по Европі.

Молоді лікарі вирішили спеціялізуватися у медичній фамілійній практиці. Вони прийняті на 3 роки резидентури в університеті Айова. Резидентуру зачинають 1-го липня цього року.

Фамілійна практика це — продовження давніх ідей загальної практики. Лікаря, що спеціялізується в цій ділянці, вивчують основніше в багатьох ділянках медицини, зокрема інтерністики, педіятрії, гинекології, хірургії та психіятрії. Ця резидентура доступна в спеціяльно вибраних шпиталях.

Українська медична громада в Іллиной складає молодій парі лікарів найщиріші ґратуляції та побажання багатих успіхів у спеціялізації та задоволення в медичній праці і щасливого родинного життя.

Д-р Павло Пундій
студ. реф. УЛТПА

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

В СССР опубліковано статистичний довідник

Москва. — Як повідомила совєтська преса, Видавництво політичної літератури випустило довідник п. з. „Населення СССР". Він містить короткі дані про чисельність і розміщення населення, його склад за статею і віком, національністю, чисельністю міського і сільського населення, розподіл його по джерелах засобів існування, зайнятість населення і т. д. В довіднику є відображений соціяльний склад населення та його зміни.

З болем серця повідомляємо Приятелів і Знайомих, що у п'ятницю, 9-го серпня 1974 р. відійшов у Вічність

бл. п.

ІВАН ВІНТОНЯК

ІНЖЕНЕР-ЛІСНИК

ПАНАХИДИ в похоронному заведенні Петра Яреми, в понеділок, 12-го серпня і у вівторок, 13-го серпня, о 8-ій год. вечора.

ПОХОРОН з церкви св. Юра в середу, 14-го серпня 1974 р. о год. 9:30 рано на цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВОЛОДОМИР, МАРІЯ і д-р ОРЕСТ ЗАКЛИНСЬКІ
ВІНЧЕНЗО і ЛЯРИСА ТОМАСЕЛЛІ з дітьми
СТЕПАН і НАДІЯ КОСТИКИ
ОЛЬГА КАЛИНА з родиною
НАТАЛІЯ і МИХАЙЛО КЛЕЦОРІ

Сумна вістка дійшла до нас з далекого світа, що відійшов від нас у Вічність наш Найдорожчий, Незабутній, Невіджалуваний БРАТ, СТРИЙКО, ВУЙКО

бл. п.

ІНЖ. ІВАН ВІНТОНЯК

уроджений 27-го листопада 1899 р. в місті Косові в Україні, член багатьох товариств і установ колись у Рідному Краю і поза його межами.

В безмежному горю й смутку:
МИКОЛА — брат
МИХАЙЛО — брат
КАТЕРИНА МОКАНЮК — сестра
ОЛЬГА ПЛЮЩАНСЬКА — сестра
з дітьми, зятями, невістками і внуками в Україні

Оплакуємо з Рідного Краю Його свіжу могилу в далекій чужині.

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЛІСНИКІВ — ОБУЛІД
Ділимося сумною вісткою з Українськими Лісниками й всім Громадянством, що дня 9-го серпня 1974 р. відійшов від нас у Вічність, ненадійно в Гантері, Н. Й.

бл. п. Інженер-Лісник

ІВАН ВІНТОНЯК

уроджений 27-го листопада 1899 р. в місті Косові в Україні.

Член-основник нашого Товариства лісників, постійний член Управи, редактор нашого „Вісника", довголітній Лісмайстер ОБУЛІД-у, нагороджений золотою лісницькою відзнакою у 25-ліття Ювілею нашого Т-ва, свідок і учасник Визвольних Змагань, наш незабутній Друг і Товариш по званню — душею і серцем лісник.

Хай чужа земля буде Йому легкою.

ПАНАХИДИ в похороннім заведенні Петра Яреми в понеділок, 12-го і вівторок, 13-го серпня, о год. 8-ій вечором.

ПОХОРОН у середу, 14го серпня 1974 р. о год. 9:30 рано з церкви св. Юра на український цвинтар у Бавнд Бруку, Н. Дж.

Шановній Родині складаємо щиро-сердечне глибоке співчуття.
ЛІСМАЙСТЕР З ЦІЛОЮ УПРАВОЮ І ЧЛЕНСТВОМ

ПРЕЗИДІЯ І ПЛЕНУМ ЗАКОРДОННОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА УКРАЇНСЬКОЇ ГОЛОВНОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ РАДИ повідомляють у глибокому смутку, що дня 31-го липня 1974 року, у Буенос Айрес упокоївся у Бозі на 63-му році життя

св. п. проф. д-р

БОГДАН ТАДЕЙ ГАЛАЙЧУК

учасник революційної боротьби українського народу у Другій світовій війні, член Генерального секретаріяту для закордонних справ Української Головної Визвольної Ради в Україні і за кордоном, професор міжнародного права на Католицькому Університеті в Буенос Айрес, професор Українського Вільного Університету, дійсний член УВАН, НТШ, декан Відділу Українського Католицького Університету в Буенос Айрес, громадський діяч в Україні і закордоном, автор ряду наукових праць з міжнародного права, співробітник української і міжнародної преси.

Дітям та Родині Покійного висловлюємо наше глибоке співчуття.
Вічна Йому Пам'ять!
ПРЕЗИДІЯ ЗАКОРДОННОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА УКРАЇНСЬКОЇ ГОЛОВНОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ РАДИ

У невимовному смутку повідомляємо, що в неділю, 4-го серпня 1974 р., після довгої і важкої недуги, на 84-му році життя упокоївся в Бозі, заосмотрений Найсвятішими Тайнами, наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, БРАТ і СТРИЙКО

бл. п.

Д-Р ВОЛОДИМИР РУДНИЦЬКИЙ

кол. нотар в Обертині й Дембіці, адвокат при французькому військовому трибуналі в Австрії, член Управ різних українських культурних і суспільних установ у Краю, кол. надпоручник австрійської армії, кол. голова Відділу ОбВУА і екзекутивний секретар Головної Управи ОбВУА у Філядельфії, кол. діючий і почесний голова Літературно-Мистецького Клюбу у Філядельфії, Па.

ПАНАХИДА відбулася в середу, 7-го серпня 1974 року в каплиці похоронного заведення Насевичів при 109 І. Тейбор Рд. у Філядельфії, о год. 8-ій веч.

ПОХОРОН відбувся в четвер, 8-го серпня 1974 року, в год. 9-ій рано, на українському цвинтарі у Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
дружина — МАРІЯ
сестра — МІЛЕНА в Зах. Европі
брати: МИХАЙЛО в Україні
ІВАН КЕДРИН з дружиною МАРУСЕЮ
АНТІН з дружиною МАРІЄЮ СОКІЛ
братова — МАРТА
племінниця — ДАРКА БЕРГЕР із сином РОБЕРТОМ
племінники: ІВАН ЛИСЯК-РУДНИЦЬКИЙ з дружиною ОЛЕКСАНДРОЮ і сином ПЕТРОМ та донькою БЕТСІ
РОМАН РУДНИЦЬКИЙ з дружиною СУЗАННОЮ і дочкою ОКСАНОЮ-ТЕРЕСОЮ
ДОРІЯН РУДНИЦЬКИЙ з дружиною МОНІКОЮ і дочкою ТАРОЮ-МАРІЄЮ
та ближча й дальша Родина в Україні і Польщі

В П'ЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого
МУЖА і БАТЬКА

бл. п.

Д-ра РОМАНА КУЗІВА

буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ
в Церкві ПРЕСВЯТОЇ РОДИНИ в ВЕСТ АЙСЛІП, Н. Й.
дня 14 серпня 1974 р. в год. 8-ій рано

Родину і Приятелів просять помолитися в цей день за спокій душі Покійного —
ДРУЖИНА і ДІТИ

Майбутнє Школи св. Юра в Ню Йорку

(Закінчення зі стор. 2-ої)

своя школа збудована за наші власні гроші.

Замало проливати на газетних шпальтах крокодилячі сльози за долю нашої молоді, треба ділом показати, що справді бажаємо, щоб наші діти ходили до своєї школи так, як це роблять жиди. Тут треба виявити трохи більше зусиль, але і це ми можемо доконати, якщо тільки у нас буде добра воля й охота. Якщо ми зуміли у час своєї бідноти, не маючи ще самі всіх належних засобів збудувати свою школу то сьогодні ми можемо спромогтись післати своїх дітей до цієї школи.

Українська громада Ню Йорку, а зокрема ці батьки що мають дітей у шкільному віці повинні своїх дітей посилати до школи св. Юра. Ню Йорк, порівняльно має найкращі комунікаційні середники в цілій Америці. Так, що діти з Асторії, Бронксу і Брукліну можуть приїжджати підземками чи автобусами. Тут є деякі невигоди, але без зусиль і труднощів не можна нічого здобути. Я згадав, що діти з Брукліну можуть приїжджати також, тоді коли в Брукліні є наша парохіяльна школа, але на жаль як мені відомо то там зараз більше дітей не українського роду і задержати в ній український дух є досить важко, чи зовсім неможливо. Тут також повинна б наступити деяка реорганізація, чи узгідненість.

Цю шкільну проблематику повинні б також порушити наші священики — пароси з проповідальниць. Проблема школи заслуговує на увагу і посвяту. Про неї слід всюди говорити, підкреслювати, бо без постійного помагання вона засне. Зробім все, що є в наших силах і спроможностях, щоб в майбутньому ми були спокійні і нам ніхто не сказав, що ми нічого не зробили. Ці думки подаю під розвагу всім, а зокрема батькам, що мають дітей у шкільному віці. До цих проблем прийдеться ще не раз повертати. Сподіюсь, що висунені думки знайдуть позитивний відгук у практичному житті.

Макаріос не має виглядів на поворот на Кипр

Нікозія. — Новий президент Кипру Глафкос Клерідес заявив на пресовій конференції, що в теперішній ситуації поворот архиєпископа Макаріоса на Кипр і перебрання ним влади президента „не було б розумним кроком". Клерідес з'ясував, що він себе вважає тільки „тимчасовим президентом Кипру" і що на Кипрі небавом відбудуться загальні вибори, у яких архиєпископ Макаріос могтиме поновно кандидувати. У своєму виступі Клерідес відмітив, що він не мав і не має ніякого безпосереднього контакту з архиєпископом Макаріосом, який, як відомо, висловив був переконання, що скоро повернеться на Кипр і розпічне діяти як легітимний президент країни. Грецький новий уряд формально визнав Макаріоса президентом Кипру, але, як інформують з Нікозії кипрські політичні чинники і військові кола з Національної гвардії не зацікавлені у його поворті та підтримують Клерідеса. Завданням тимчасового кипрського уряду, заявив Клерідес, є забезпечити на Кипрі перемир'я і наладнати добросусідські відносини між кипрськими греками і турками. Клерідес підтвердив, що турецькі війська мають під контролею мостовий причілок біля Кіринеї та коридор від нього причілка до Нікозії. Кипрська національна гвардія зайняла турецькі сектори у Лімасол, Пафос, Морфу і деяких інших місцевостях. Аеропорт б. Нікозії зайняли частини ОН, щоб не допустити до захоплення турецькими військами. Турецьке командування повідомило, що респектуватиме присутність військ ОН в районі Нікозії.

БРАТСТВО УСС

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Львові. Вибрано тоді Головну Раду з д-ром Никифором Гірняком — головою, Іваном Поритком — заст. голови і Михайлом Островерхою — секретарем та членами: Романом Купчинським, Левом Лепким, Осипом Навроцьким, Петром Постолюком і Осипом Бандерою.

З'їзд одноголосно схвалив, що головним завданням УСС є плекання історичної традиції УСС-ів — ідеалу української державности і тому підпорядкувати всю діяльність Українських Січових Стрільців. Беручи до уваги внутрішнє розбиття нашої спільноти, З'їзд вирішив звернутися до провідних громадських чинників із вимогою об'єднатися до позитивної праці в користь обездоленої Батьківщини. За короткий час Головна Рада УСС-ів виявила жваву і рухливу діяльність. Нав'язано зв'язки з УСС-ами в ЗСА і Канаді. Приступлено до збирання і забезпечення пам'яток визвольної боротьби. Підготовлено видання монографічного збірника першого стягу УСС-ів, що відновив традицію українського війська, та інших видань з недавного минулого. Задля фізичного збереження членів, пороблено заходи поселити УСС-ів з родинами по можности одністю громадою за океаном.

Із весни 1948 р. згуртовано 139 УСС-ів в станицях в Авгсбурзі, Берхтесгадені, Байройті, Ганновері, Мітенвальді, Мюнхені і Регенсбурзі та в Зальбурзі. Братство УСС у своїй праці все ж таки найбільше уваги присвятило проблемі утривалення культу стрілецьких традицій серед нашої молоді. З огляду на те, що вся наша мемуаристика з визвольної боротьби, друкована перед 2-ою світовою війною, на якій виховувалася молодь 20-30 років, пропала під час воєнної хуртовини 1939-45 рр., Головна Рада УСС вже тоді старалася відновити видавництво „Червона Калина", яке серед нових умов продовжувало б видавання виховної літератури для нашої молоді. Головна Рада увійшла у зв'язки з Проводом Пластового Уладу в Німеччині й запропонувала зустріч пластової молоді з УСС-ами під час 2-го З'їзду УСС в днях 19 і 20 червня 1948 р. Бралося до уваги те, що в час організування УСС-ів в 1914 році, Пласт дав Січовим стрільцям все своє здібне до збройного юнацтво і виховників та, що пластуни в рядах УСС-ів, як старшини чи стрільці, були не тільки зразковими вояками, але й співтворцями новітньої ідеології українського вояка.

Провід Пласту пішов на запропоновану співпрацю з УСС-ами та доручив юнацтву приготуватися до акту перебрання стрілецьких традицій. До цього було назначено 5-ий Юнацький Курінь ім. Федора Черника, він мав символічно перебрати традиції УСС-ів для всієї української молоді, себто й незорганізованої в Пласті. На З'їзд УСС-ів запрошено СУМ, як представника нашої позапластової молоді. У частих зустрічах з українською молоддю у скитальських таборах, де були наші Станиці, УСС-и виясняли гасла стрілецької ідеології, яка формувалася серед реву гармат воєнних років 1914-1920-го і яка стала пізніше для всіх УСС-ів дороговказом для мирної громадської праці по війні. Таким чином УСС бажало зберегти нашу молодь від крикливого тоді „патріотизму", самозакоханости, духового примітивізму та вузького партійництва, які в той час затроювали чисті душі нашої молоді. Одночасно УСС-и намагалися примусити нашу молодь працювати над собою і солідно підготовлятися до важких відповідальних обов'язків у майбутньому житті. 2-ий З'їзд змінив назву з Союзу на Братство та став на становищі, що УСС тепер не вояки, а громадяни, отже й організація УСС не військова, а громадська. В громадському житті УСС повинні, як колись, зберігати давні стрілецькі чесноти. Перш всього УСС повинні працювати чесно, з посвятою, до брата по крові ставитися по лицарському і з вирозумінням. З'їзд поставив вимогу до УСС-ів, щоб вносили в громадське життя дух єдности та братолюбства, не в'яжучи нікого однією політично-партійною ідеологією. З'їзд вимагав від УСС-ів в своїй політичній організації поборювати прояви нетерпимости. З'їзд гостро засудив титуломанію серед нашого колишнього воїцтва, зокрема, всупереч принципові, шанованому в усьому світі, підвищування до вищих військових ступнів колишніх членів тепер неіснуючих армій.

Таке саме становище у тих справах зайняли кол. старшини УГА і Братство Вояків 1 УД УНА. В дальшому З'їзд висловився позитивно про нашу Першу Українську Дивізію УНА. Ця справа виринула з уваги на негативне становище до цієї нашої військової формації з боку деяких громадських кіл. Українські Січові Стрільці від самого початку формування І-ої Української Дивізії дивилися на неї так само, як на свій легіон із 1914 р, а кров її вояків, пролиту під Бродами і на інших полях боїв, уважали так само дорогою для України, як жертву крови УСС-ів в 1914-1920 роках. У Першій Дивізії УНА були теж УСС і їх сини. Для УСС-ів не мало ніякого значення те, як ставляться чужі нам чинники до наших вояків-дивізійників. З'їзд тоді вирішив щиро привітати вояків І УД УНА, як своїх молодших товаришів по зброї. На жаль, не могла відбутися за наміченим пляном зустріч УСС-ів із нашою молоддю, бо непогода перешкодила влаштувати свято перебрання стрілецьких традицій на спортовім майдані, а влаштовано цю зустріч за скороченою програмою у залі

В другій половині 1948 р. почався масовий виїзд нашої еміграції за океан. За стараннями еміграційного реферату Братства виїжджали також УСС-си. В ЗСА утворено представництво Братства УСС-ів під проводом Ів. Поритка, якому у великій мірі вдалося довести до злиття ветеранських організацій в ОбВУА, в склад якого увійшли: Українська Стрілецька Громада, Братство УСС та кол. члени европейських Союзу Українських Ветеранів і Об'єднання Українських Комбатантів, при чому Братство УСС затримало характер автономної частини в ОбВУА.

Окремої політичної діяльности наше Братство не розгортало, тільки в 1948 році УСС-и у своїй постанові на першому своєму З'їзді звернулися з гарячим закликом до української політичної еміграції спрямувати всі сили і засоби, як це було під час нашого першого зриву до волі, на об'єднання нашої спільноти на скитанні й твердо обстоювати внутрішнє замирення і правопорядок у нашому збірному житті. В об'єднанні вбачали найпевніший шлях до здійснення найвищої нашої національної мети, тому з радістю УС-С-и вітали тоді дозріваючу консолідацію всіх наших політичних середовищ довкола екзильного Державного Центру УНР.

Братство УСС тісно співпрацює в ОбВУА і з іншими українськими ветеранськими організаціями —з Братством к. Вояків І УД УНА і Об'єднанням і Товариством к. вояків УПА — успішно сприяє розбудові Суспільної Служби Комбатантів (ССК), де в Управі ССК на 7-ох членів працюють троє УСС-ів — І. Данківський, Степан Конрад та І. Поритко. ССК від дня свого утворення в 1953 році зібрала і розділила найбільше потребуючим нашим воєнним інвалідам і немічним кол. воякам понад 220 тисяч долярів в Европі, ЗСА, Південній Америці і навіть на рідних землях.

По лінії загально-українських ветеранських інтересів Братство УСС теж активно помагає розбудові і поширенню єдиного військового журналу „Вісті комбатанта", в якому пропагуються ідеали української збройної боротьби, щоб їх передати нашій молоді.

Одначе видавнича діяльність Б-ва УСС дуже скромна, бо зумовлена важкими скитальськими обставинами. В 1948 році накладом відновленої „Червоної Калини" видано марки Маківських боїв, одноднівку „Зустріч" з приводу 2-го З'їзду УСС з статтями отамана Никифора Гірняка, Івана Поритка, Михайла Островерхи, Романа Купчинського (вірш), Миколи Угрина-Безгрішного і Ярослава Гриневича, а з приводу тоді 30-ліття Листопадового Чину — книжку Володимира Дорошенка „Листопадові дні" та різні жетони і наліпки. В ЗСА видавництво „Червона Калина" при видатній співпраці членів Б-ва видало з нагоди 700-річчя Львова за редакцією Лева Лепкого збірник „Наш Львів". У 40-річчя УСС в 1954 р. видано книжку д-ра Степана Ріпецького „Українське Січове Стрілецтво", а в 1965 р. на завершення святкування Золотого Ювілею УСС-ів — 1-ий том „За Волю України", чим частинно виповнено прогалину, яка постала під час 2-ої світової війни, коли знищено всі цінні видання „Червоної Калини" на рідних землях.

Відзначаючи 60-річчя, Братство УСС, щоб закріпити визвольну ідею Українського Січового Стрілецтва, підготовляє видання збірника 2-го тому „За волю України" використовуючи пре багаті матеріяли зі свого архіву. Не можна не підкреслити, що Українські Січові Стрільці не тільки громадсько успішно діяли на рідних землях, але і на чужині, зокрема в Канаді Українська Стрілецька Громада дала почин організованому життю, творячи УНО, різні видавництва, часописи, а в тім „Новий шлях". В ЗСА у великій мірі УСС-и сприяли розбудові важливих організацій і установ: УСС — Дмитро Галичин, д-р Лука Мишуга — Український Народний Союз, щоденник „Свобода", а Антін Ватюк — Український Робітничий Союз, тижневик „Народна Воля". Тоді Українська Стрілецька Громада нараховувала всього 129 членів; вона була малою ветеранською громадою, проте під проводом кол. УСС-ів користувалася в тодішньому американсько - українському житті великим авторитетом і за короткий час зібрала на допомогу українським воєнним інвалідам 44.500 дол., як також дальших 31.850 дол., що були вислані на кудно Дому Українського Інваліда у Львові. Згадані УСС-и оснували і були в проводі спершу Об'єднання Українців в ЗСА, а потім УККА і ЗУАДК-у.

В 1964 р. під час золотого ювілею УСС-ів Братство начисляло ще 237 членів у Вільному світі, та за 10 років зменшилися ряди останньої сотні УСС-ів, і сьогодні у 10 Станицях Братства УСС лишилось всього 86 членів, а саме: в ЗСА — Ню Йорку 22 члени, Чикаго — 10, Філадельфія — 8, Клівленд — 6 і Дітройт — 4, Канада — Торонто — 17, Вінніпег — 7, Монтреаль — 4, Едмонтон—3 та Аргентина — 5. Зменшування рядів останньої сотні УСС-ів буде продовжуватися і дальше вже приспішеним порядком, і небавом настане час, коли наше Б-во УСС зовсім змаліє, бо такий природний закон життя.

Проте Українські Січові Стрільці певні, що по їх відході стрілецька ідея ще довго житиме, бо їх працю будуть продовжувати кол. вояки І УД УНА і УПА та вся ідейна і патріотична українська молодь.

M. Лотоцький

„ПЕПСІ-КОЛА" В СССР

Американські туристи, що відвідали СССР, питалися провідничку Інтуриста, що вона думає про те, що в СССР будуть пити „Пепсі-Колу". Вона відповіла: „Навіщо нам капіталістичні американські напої, коли ми маємо так багато добрих різних совєтських безалькогольних напоїв"? Вона, очевидно, не знала, що сказав про те Брежнєв. Коли Кіссінджер у березні відвідав СССР, Брежнєв заявив був жартома: „Всі ми незадовго будемо пити „Пепсі".

Хоча цей напій свого часу комуністи з погордою звали декадентським і імперіялістичним, він несподівано пішов уже в розпродаж у СССР і навіть проголошують його, як побічний продукт відпруження. Згадують теж, що „Пепсі" буде свого роду антидотом для поширеного в СССР алькоголізму. Провідниця Інтуристу не знала теж, що фабрику для наповнювання пляшок цим напоєм, збудовано у місті Новоросійську над Чорним Морем. Збудували її совєтські інженери за вказівками американських знавців. Сироп доставлятиме фірма „Пепсіко". Всі інші додаткові продукти, пляшки та персонал для наповнювання пляшок буде совєтський. Угода з фірмою „Пепсіко" тяглася цілих 18 років. Доналд Кендел, тепер голова фірми, частував Хрущова цим напоєм на „Американському Ярмарку" в Москві під час побуту Ніксона в СССР, що тоді мав із Хрущовом славнозвісну „кухонну дебату". Тепер угоду заключено, річно будуть продукувати поки що 52 мільйони пляшок. Це не виносе навіть чверть пляшки на одного совєтського громадянина. Американські знавці кажуть, що фабрикація „Пепсі-Кола" не витисне в СССР холодного борщу, який продають на вулицях міст із бочки на колесах, ані теж холодного як лід квасу. Всеж вони сподіваються, що „Пепсі" буде таким популярним напоєм у СССР, як уже є в інших соціялістичних державах. Наприклад у Польщі всього після трьох літ „Пепсі" займає 40% в торгівлі содовими напоями. Продають „Пепсі" теж в Угорщині, Чехо-Словаччині й Югославії. Недавно заключила ця фірма угоду із Східньою Німеччиною. В Східній Німеччині це перший американський продукт.

7157. ТАРЗАН. ПАТРУЛЯ РОЗПОРОШЕНА

Стрілянина продовжується... Сальва за сальвою... Патруля цілком розпорошена...

Тарзане! Чи ти не поранений?

Ні, але коштом життя твого коня, Петре!

Що це за божевільні люди, що допускаються такого злочину??

Це правдоподібно ті браконьєри, які вбивають твоїх звірів!.. Я старатимуся добратися до них.